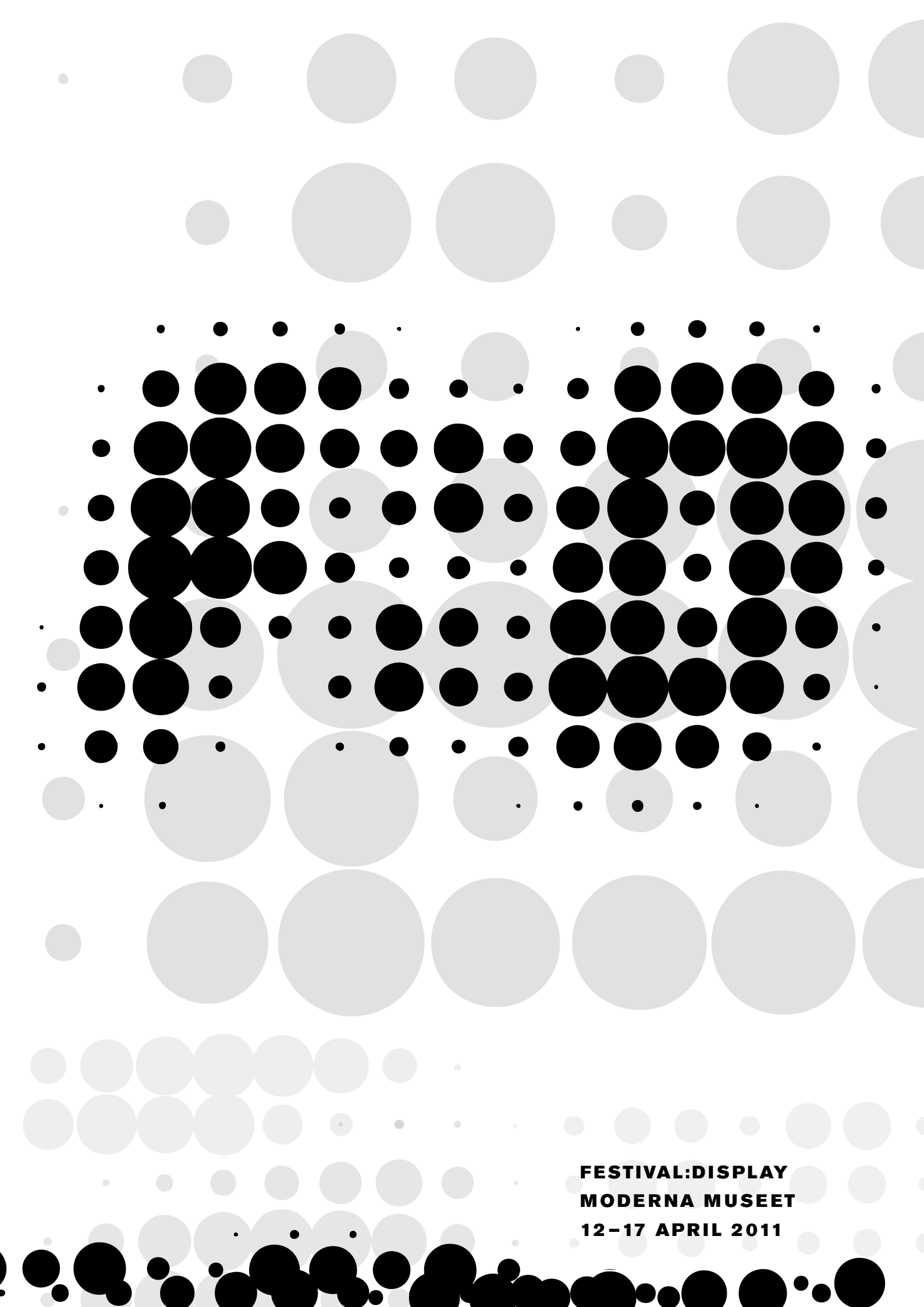

FESTIVAL:DISPLAY
MODERNA MUSEET
12-17 APRIL 2011

Innehåll / Contents

VÄLKOMMEN TILL FESTIVAL:DISPLAY! / WELCOME TO FESTIVAL:DISPLAY!	4
VÄLKOMMEN TILL MODERNA MUSEET! / WELCOME TO MODERNA MUSEET!	6
SAMARBETSPARTNERS, STÖD, TACK / ACKNOWLEDGEMENTS	7
KOREOGRAFER OCH KONSTNÄRER / CHOREOGRAPHERS AND ARTISTS	
CRISTINA CAPRIOLI	8
<i>filt (under cover) / cloth (under cover)</i>	9
<i>72solos</i>	9
REBECCA CHENTINELL	10
<i>I:I-I:2</i>	11
LUDVIG DAAE	16
<i>MM</i>	17
MARCUS DOVERUD	24
<i>Till exempel: en koreografi</i>	25
MARIE FAHLIN	30
<i>displaced</i>	31
<i>Spegelbegravning / By Mirrors</i>	31
HELENA FRANZÉN	32
<i>Undantag / Exceptions</i>	33
ALBIN KARLSSON OCH BJÖRN RENNER	34
<i>Fragmented Dance</i>	35
ANNA KOCH	36
<i>Unfolding</i>	37
PROGRAM OCH KARTA / PROGRAM AND MAP	20
STARTTIDER SAMTLIGA PROGRAMPUNKTER / STARTING POINTS ALL PERFORMANCES	22
MER FRÅN FESTIVAL:DISPLAY / MORE FROM FESTIVAL:DISPLAY	38

Välkommen till festival:display!

festival:display är ett nytt och efterlängtat inslag inom dans- och koreografiområdet i Stockholm. Här kommer du att få se och uppleva tretton premiärer av nio koreografer och konstnärer från olika områden inom koreografisk konst, alla samlade i ett gemensamt övergripande verk: **festival:display**. Festivalen pågår i hela Moderna Museet under tre timmar och bjuder på allt ifrån mekaniska objekts dans till essä, tvåminuterskoreografier till tretimmarsverk, publikmedverkan till åskådandeundersökningar.

Årets festival är den första i en serie som alla på olika sätt kommer att behandla formatet och dess relation till produktion och presentation. Valet av Moderna Museet som plats för premiären av **festival:display** var en självklarhet med tanke på museets historiska och aktuella betydelse som plats och scen för experiment och undersökningar inom konsten.

Att som besökare ta del av **festival:display** handlar också om att själv orientera sig med hjälp av karta och tidtabeller, genom huset och verken. Genom de val man som besökare gör koreograferar man sin egen rörelse genom museet.

Intresset för att utveckla nya sammanhang för koreografisk konst att presenteras i, utanför det konventionella scenformatet, har lett oss till att formulera ett nytt koncept för festival. Att utifrån ett konstnärsperspektiv initiera och driva en dans- och koreografifestival, där vi som koreografer också deltar med egna verk, innebär ett positionsbyte där våra tidigare erfarenheter har legat till grund för den konstnärliga visionen. Visionen är att erbjuda en plats där det koreografiska verket formuleras utifrån den konstnärliga idén utan kompromisser mot ett marknadsanpassat sceniskt format. Att förändra förutsättningarna som koreografer har att verka inom bidrar till att koreografisk konst kan expandera och vidga sitt arbetsfält, både idémässigt och i presentationsformen.

Welcome to festival:display!

festival:display is a new and much longed-for contribution in the field of dance and choreography in Stockholm. You will be able to view and experience thirteen premieres by nine choreographers and artists from different areas of choreographic art, all presented in a new context: **festival:display**. The festival is presented in the whole of Moderna Museet during three hours and is offering a range of artistic outputs such as dance by mechanical objects, essay, two-minute choreographies, three-hour works, audience participation and surveys on spectatorship.

This year's festival is the first in a series that all will research the question of format and its relation to production and presentation. To place the premiere of the festival at Moderna Museet is an obvious choice especially in regard to the museum's historical and contemporary importance as place and scene for experiments and research within the arts.

Visiting **festival:display** is also about individual orientation with a map and schedule; through the house and the works by the participating choreographers. By the choices you make as a visitor you choreograph your own movement through the museum.

Our interest to develop new contexts for presentation of choreographic art beyond the conventional stage format, has led us to formulate a new concept for festival. To initiate and produce a dance- and choreography festival from the perspective of an artist, where we as choreographers also participate with our own works, implies a change of position where our earlier experience has contributed to the artistic vision of the festival. The vision is to offer a place where choreographic work is formulated in accordance to the artistic idea without compromises to a scenic and market oriented format. To create new circumstances for choreographers to work within contributes to the expanding and widening field of choreography, both regarding ideas and forms for presentation.

Vi har bjudit in sju koreografer och konstnärer att producera ett nytt koreografiskt verk eller förslag direkt för valfri plats på Moderna Museet. Koreograferna har antagit utmaningen utifrån helt skilda förhållningssätt och ingångar till vad formatöverskridning kan betyda.

I festivalen har vi också haft en veckas konstnärligt utvecklingsarbete där alla koreografer bidragit med workshops och diskussioner om sitt eget arbete eller frågeställningar som driver det egna konstnärskapet.

Koreografi, så som man talar om det i dag, är ett dynamiskt och expansivt område där enskilda verk och arbeten kan ta sig en mängd olika uttryck. Den konstnärliga idén med **festival:display** är att använda den spänning och dynamik som uppstår mellan helt olika koreografiska verk och därmed erbjuda en komplexitet av upplevelser i möte med betraktaren. Ett inkluderande och utmanande förhållningssätt.

För att **festival:display** ska bli, och kunna presentera, detta så har vi bjudit in koreografer vars idéer och verk har helt olika metoder, uttryck, estetik och inriktning inom nutida dans och koreografisk konst. Som besökare möter man en samling disparata koreografiska verk och förslag som ställer frågor och påstår saker om koreografins plats och uttryckssätt.

Den fortgående diskussionen och undersökandet av några återkommande frågeställningar har till stor del präglat arbetet med festivalen. Frågorna har handlat om koreografins position inom konstområdet, festivalens presentationsformat, relationen mellan teori och praktik, olika perspektiv för arbetet med formatöverskridningar, vad det betyder att byta institution, produktionsförhållanden och kulturpolitik.

festival:display är ett förslag på hur vi kan bryta upp rådande strukturer inom konstområdet koreografi och undersöka format, urvalsprinciper och kuratorskap och formulera det i ett konstnärligt sammanhang.

festival:display är ett inlägg i en rörlig och dynamisk tid när det gäller utvecklingen av det koreografiska konstområdet och en replik i diskussionen runt den konstnärliga produkten, fördelningsprinciper och kriterier för synlighet.

festival:display vill bidra till en förändring och skapa en plattform för koreografiska förslag som kräver en ny terräng.

Välkommen!

Marie Fahlin Rebecca Chentinell

We have invited seven choreographers and artists to produce a new choreographic work or proposal on one or more locations of choice at Moderna Museet. The choreographers have accepted the challenge with completely different approaches and entries to what the transgression of format might imply.

All choreographers have also contributed in the festival by sharing a week of artistic development work through workshops and discussions about their work and concepts that shape their own artistry.

In these times we discuss choreography as a dynamic and expansive area where single creations and artworks can address a multitude of manifestations. The artistic idea with **festival:display** is to use the tension and dynamics that arise between entirely different choreographic works and thus offer the spectator a complexity of experiences. An including and challenging approach.

In order for the festival to become, and be able to present this, we have invited choreographers, whose ideas and works propose different methods, expressions, aesthetics and orientations within contemporary dance and choreographic art. As a visitor you meet a collection of disparate choreographic works and proposals that ask questions and state things about the place and manifestation of choreography.

The ongoing discussion and investigation of a few re-occurring issues have characterized the festival work largely. Questions have centered around the position of choreography within the arts, format of presentation, relationship between theory and practice, different takes on working with transcending formats, what it implies to change institution, conditions of production and culture politics.

festival:display is a proposal on how we can breach prevailing structures within the choreographic arts and explore format, principles of selection, curatorship and formulate it in an artistic context.

festival:display is a contribution in a variable and dynamic time of development in the choreographic arts as well as a reply in the discussion around the artistic product, principles of distribution and criteria for visibility.

festival:display wants to contribute to a change and create a platform for choreographic proposals that requires a new terrain.

Welcome!

Marie Fahlin Rebecca Chentinell

Välkommen till Moderna Museet!

Moderna Museet är av tradition en institution som tänjer på gränser och inte räds det oväntade. Museets identitet skapades i mångt och mycket genom konstnärliga experiment och uppseendeväckande utställningar som *Rörelse i Konsten*, *Hon – en katedral* och fantastiska händelser som *Fem New York-kvällar* med bland andra Robert Rauschenberg (då en livs levande ko var en av aktörerna). Andy Warhols första egna utställning ägde rum här och inte i New York, som man skulle kunna tro. Dans och konst har alltid samsats och befruktat varandra på Moderna Museet. Robert Rauschenberg, konstnär och scenograf för Merce Cunningham Dance Company, är ständigt närvarande i och med att han har tecknat vår logga. Jackson Pollock och Bruce Nauman är också konstnärer som använt rörelse och koreografi i skapandet av sina konstverk, och båda är mycket viktiga konstnärer i vår samling. Även inom samtidskonsten är koreografin ofta närvarande, installationen styr betraktaren i ett förutbestämt rörelsemönster, och performance har många likheter med scenkonst. Allt detta sammantaget gör att **festival:display** och Moderna Museet är en självklar kombination. Helt nya koreografier kommer att ta plats överallt i museet. Alla koreografer som medverkar i **festival:display** har skapat sina verk här, med Moderna Museet som utgångspunkt och inspiration. Alla som kommer hit någon av dagarna i mitten av april kommer att kunna uppleva koreografi som tar sig alla möjliga uttryck. Här finns experimentet, det gränsöverskridande, konstnärerna och det oväntade, allt det som är vi. *Rörelse i Konsten* fyller 50 år nästa år, låt oss se **festival:display** som en prolog till födelsedagsfirandet!

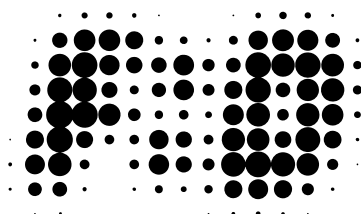
Camilla Carlberg
INTENDENT

Welcome to Moderna Museet!

Moderna Museet is traditionally an institution that stretches boundaries and welcomes the unexpected. The museum's identity springs largely from artistic experiments and remarkable exhibitions such as *Movement in Art* and *She – A Cathedral*, and fantastic happenings such as *Five New York Evenings*, including Robert Rauschenberg (and a real live cow). Andy Warhol's first solo exhibition took place here, not in New York as one would have imagined. Dance and art have always co-existed and cross-fertilised one another at Moderna Museet. Robert Rauschenberg, artist, and artistic advisor for the Merce Cunningham Dance Company, is ever-present in our logo, designed by him. Jackson Pollock and Bruce Nauman are other artists who incorporated movement and choreography in the creation of their works, and both are prominent in our collection. In contemporary art, choreography is also often present. Installations guide the viewer along a pre-conceived movement pattern, and performance art has many similarities with the performing arts. Altogether, this makes **festival:display** and Moderna Museet ideal partners. Completely new choreographies will be performed throughout the museum. All the choreographers participating in **festival:display** have created their works here, with Moderna Museet as their starting-point and inspiration. Anyone visiting Moderna Museet in mid-April can experience choreographies expressed in a myriad of different ways, experimentally, transcendently, with artists and the unexpected, everything we are. Next year is the 50th anniversary of *Movement in Art* – why not see **festival:display** as a prologue to the anniversary celebrations!

Camilla Carlberg
CURATOR

festival:display genomförs i samarbete med Moderna Museet.

Festivalen stöds av Konstnärsnämnden, Stockholms stads kulturförvaltning och Danscentrum Stockholm.

Media och kommunikation: Titti Grahl, Lena Uhlander.

Programlayout: Micael Bäckström.

Tack till Camilla Carlberg, Ulf Eriksson, Alan Sparrow, Johan Larje, ccap, Weld, MDT, Adam Appel, Moa Hanssen och Malin Elgán.

festival:display is produced in cooperation with Moderna Museet.

The festival is supported by The Swedish Arts Grants Committee, the Culture Committee of Stockholm and Danscentrum Stockholm.

Media and communication: Titti Grahl, Lena Uhlander.

Program layout: Micael Bäckström.

Many thanks to Camilla Carlberg, Ulf Eriksson, Alan Sparrow, Johan Larje, ccap, Weld, MDT, Adam Appel, Moa Hanssen and Malin Elgán.

MODERNA MUSEET

ccap

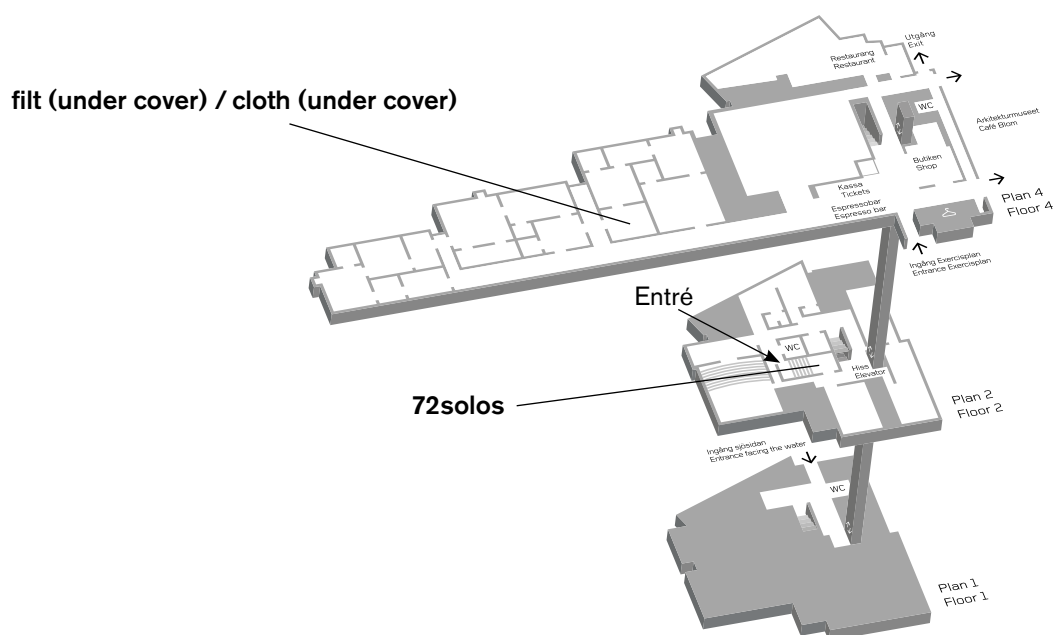
Weld

MED STÖD AV KONSTNÄRSNÄMNDEN

CRISTINA CAPRIOLI

Född och uppvuxen i Italien, karriär i Europa och USA, baserad i Stockholm sedan 80-talet och konstnärlig ledare för ccap. Cristina Caprioli har rönt internationella framgångar, senast med produktionen *cut-outs & trees* (2010) som hade premiär på Biennale Venezia och visades på Dansens Hus, Stockholm och London Dance Umbrella. Cristina Caprioli har initierat tvärdisciplinära projekt som *Talking Dancing* (1997), en djupdykning i amerikansk postmodern dans från 1970-talet samt festivalen *rörelsen är en kvinna* (2000), om danskonst och feminism, filosofi och politik. 2008 tilldelades hon en professur vid Dans och Cirkushögskolan och bedriver studieprojektet *after cover* (pågående) samt forskningsprojektet *under cover* (2012–13).

Born, raised, and working career in Italy, Europe and the US, based in Stockholm since the 80s, director of ccap. Cristina Caprioli's work has been acclaimed nationally and internationally, most recently with the production *cut-outs & trees* (2010) at Biennale Venezia and London Dance Umbrella. Her interest lies in structure and disorder. She works with units and links, tasks and restrictions, rules, logic, counter-logics, and hypothetical strategies: to resist habit and unfold potentiality, to induce form and produce meaning, to construct and question, examine and respond, for a choreography which demands, but also generates attention. She is professor of choreography at the University College of Dance and Circus in Stockholm.

filt (under cover)

Serier av rörelser utförs under ett mycket stort täcke. Täcknet döljer rörelsens fysiska påtaglighet, medan täckets böljande veckande yta avtäcks. Och det som sker under översätts till ett veckande böljande skiftande skuggljus, en koreografi av klarobskyr, en ny/annan bild och en ny/annan estetisk upplevelse. Där det täckta/dolda (men ändå igenkännbara) avtäcker sin täckning.

filt (under cover) refererar till Gilles Deleuzes (och Leibniz) ›veck‹ och Maurizio Cattelans installation *All* (2007).

Koreografi Cristina Caprioli

Under täcket Emelie Johansson och Cilla Olsen

Längd: 3 timmar

72solos

Besökaren kommer till en plats där Cristina Caprioli under tio minuter visar och leder till rörelse. Besökaren väljer (eller avstår från) att följa/härma rörelserna efter egen tolkning och förmåga. Händelsen filmas och besökaren får därefter en kopia av det filmade materialet med sig hem för att på egen tid och bevåg se sig själv och kanske fortsätta *dansa*.

72solos arbetar med koreografi som ett intimt utbyte av rörelser mellan främlingar, i en dikterad och tillfällig par-relation där ett solo blir till, sker genom och tillhör båda parter, men samtidigt ingendera. *72solos* undandrar sig det offentliga rummet för att förbli mellan två. I en tvåsamhet där åskådning sammanfaller med utförande.

Under **festival:display** kommer sammanlagt 72 solon att koreograferas. Materialet omarbetas till en ny koreografi för att vid senare tillfälle presenteras på en scen.

Koreografi och medverkan Cristina Caprioli. Och du.

Längd: 10 minuter

Du som vill medverka i *72solos* anmäler ditt intresse på plats och inväntar din tur.

filt (under cover) och *72solos* är ccap produktioner 2011. Med stöd av Statens Kulturråd och Stockholms stads kulturförvaltning.

cloth (under cover)

Series of moves are performed under a huge cloth. The cloth covers the bodily tangibility whilst the folding of surface comes to life. And that which takes place under cover translates into the shifts of light of the folding surface, into choreography of chiaroscuro, a new/different image, and a new/different aesthetic experience. Where the covered/hidden (yet recognizable) uncovers itself anew.

cloth (under cover) refers to the Gilles Deleuze's (and Leibniz's) ›fold‹ and Maurizio Cattelans installation *All* (2007).

Choreography Cristina Caprioli

Under the cloth Emelie Johansson and Cilla Olsen

Duration: 3 hours

72solos

The visitor enters a place where Cristina Caprioli during ten minutes coaches him or her to move. The visitor follows (or chooses not to) the instructions according to his or her understanding and skills, in tune with the imposed narrative, or not. The event is recorded and when leaving the visitor is given a copy of the filmed material. And may see him/herself and/or continue to *dance*.

72solos works with choreography as an intimate exchange of moves between strangers, in a dictated, temporary relationship by which a solo comes about, and belongs to both parties, yet neither. *72solos* withdraws from the public gaze to remain a one to one event, where spectatorship coincides with performing.

During **festival:display** 72 solos will be choreographed. The material will be re-elaborated into a new choreography due to be performed on a stage.

Choreography and participation Cristina Caprioli. And you.

Duration: 10 minutes

If you wish to participate in *72solos* please sign up on location and wait for your turn.

cloth (under cover) and *72solos* are ccap productions 2011. With the support of The Swedish Arts Council and the Culture Committee of Stockholm.

REBECCA CHENTINELL

Rebecca Chentinell är sedan 2002 verksam som dansare och koreograf.

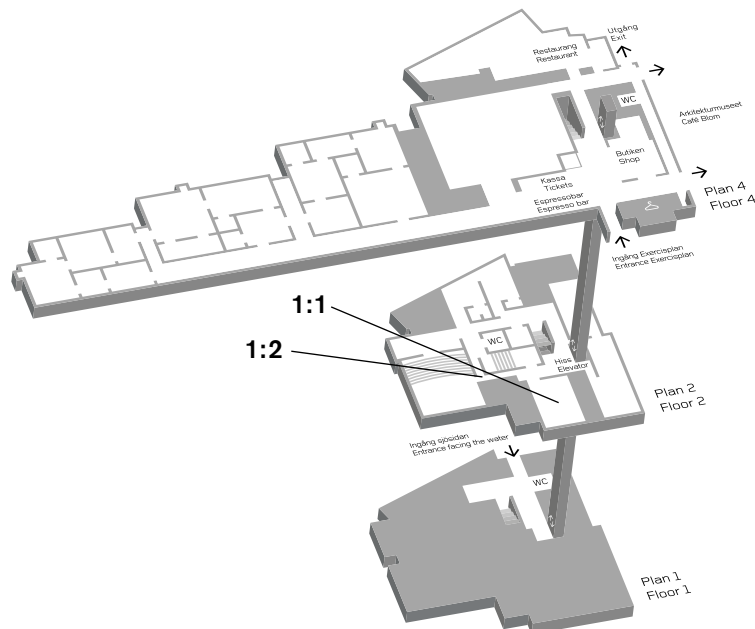
Hon har samarbetat med ett flertal konstnärer och koreografer och är också en av grundarna till Diggapony Collaborations. Bortsett från **festival:display** har Rebecca Chentinell bland annat ett pågående samarbete med konstnären Dragana Zarevska.

Rebecca Chentinell letar efter nya sätt att generera rörelse och koreografi i kontext och process.

Rebecca Chentinell has been working professionally as a dancer and choreographer since 2002.

She has been working together with a number of other artists and choreographers and is also one of the founders of Diggapony Collaborations. Apart from **festival:display** Rebecca Chentinell has started a continuous collaboration with visual artist Dragana Zarevska.

Rebecca Chentinell searches for new ways to generate movement and choreography in different contexts and processes.

I:I – I:2

KOREOGRAFISKT KONSTVERK

- Varför ses verket som en produkt, något som uppvisas och konsumeras?
- Kan ett verk växa upp, bli självständigt och vägra dyka upp på premiären?!

I:I–I:2 är skapat utifrån en idé om att »verket« redan existerar då uppslaget formulerats, och bryter därmed föreställningen om att verket enbart är det resultat som presenteras och visas upp, en produkt. Verket blir istället en praktik, ett kontinuerligt undersökande som ständigt formuleras och i sig självt genererar en logik som inbegriper och delas av såväl aktörer som åskådare. Ett försök att vidga tankar kring avsändare och åskådare.

I:I–I:2 likställer dansen närmare besläktad med konst till skillnad från en uppfattning som hemmahörande i en teater- och scenkontext. Med en annan syn på och definition av dansverket, det koreografiska konstverket, betraktas alla komponenter likvärdigt och strävar efter att tillsammans skapa en syntes och helhet. Verkets olika faktorer är av lika stor relevans och ingår i ett arbete som inte särskiljer förhållningssätt till process respektive presentation. Alla verkets element integreras, blir avhängiga varandra och skapar sinsemellan en slags funktion snarare än sceneri. Arbetet har också handlat om att förhålla sig till tid, både den faktiska tiden för process och arbete, tiden i det att verkets förslag utförs och även en potentiell förlängning av idéerna/verket. Förslagen arbetar med bemötande av publik och okontrollerbara variabler. Verket blir sitt eget. Inte ett »det« men det som utförs.

DANSKONSTNÄR / MEDKONSTNÄR

- Varför ses dansaren ofta enbart som ett verktyg?
- Kan ett verk »ägas« av dem som utför det, innehas av aktörer och åskådare?
- Vad sker när alla medkonstnärer delar ett ansvar och tillåts göra egna konstnärliga val?
- Hur kan synen på danskonstverket, hantverket och det performativa utförandet förändras?

I:I–I:2 väcker frågor kring roller inom process och produktion, förhållningssätt till såväl medarbetare, konstområdet och konstnärskapet. Arbetet bygger på ett likvärdigt förhållningssätt gentemot alla medverkande och utgångspunkten av att samtliga deltar som egna konstnärer med ett eget konstnärskap. Genom diskussioner och nya definitioner av såväl konstverket som synen på konstnärerna och det individuella konstnärskapet skapas

I:I – I:2

CHOREOGRAPHIC ARTWORK

- Why view the work as a product, something that is produced and consumed?
- Can a piece grow up, become independent and refuse to appear at the premiere?

I:I–I:2 is created out of an idea of the »piece« as already existing as soon as it's formulated, and thereby modifies the conception of the piece as only the presented result, a product. The piece becomes instead a practice, a continued investigation that constantly is being formulated and in itself develops a logic that involves and is being shared by both performers and spectators.

I:I–I:2 assimilates and consider dance more closely related to fine art apart from a view based on a theatrical and stage context. With a new view and definition of the dance piece, the choreographic art work, all components are considered equivalent and strive to build a synthesis. The different factors of the piece are of equal importance and part of a work that doesn't distinguish the relationship towards process and presentation. All the elements of the work are integrated, interdependent of each other and create a kind of function rather than scenery. The work has also focused on time, both the actual time for process, the time in which the proposals of the piece are performed and also a potential continuation of the idea/work. The proposals construct different perceptions and uncontrollable variables. The piece becomes its own. Not an »it« but what is implemented.

DANCE ARTIST / CO-ARTIST

- Why the dancer is often related to as a tool?
- Can a work be »owned« by those who perform it, possessed by performers and spectators?
- What happens when all co-artists share a responsibility and are allowed to make own artistic choices?
- How can the perception of dance art, the craft and the performative performance change.

I:I–I:2 raises questions about the roles in a process and production, relationship towards employees, arts and artistry. The work is built on an equal approach towards all the participants and that everyone is their own artist with their own artistry. Through discussions and new definitions of both the artwork and the perception of the artists and the individual artistry a rich platform and basis for the work and practice is created.

Based on this thesis the work is continued with the

en generös plattform och grund för arbetet och praktiken.

Utifrån denna tes handlar arbetet vidare om individuella och gemensamma konstnärliga intressen och val vilket avgör inriktning. Processen är ett konstant testande och bollande med idéer och uppslag som sedan praktiseras och fördjupas. Parallellt finns en konstant analys som består i att utvärdera uppslagen i förhållande till egna konstnärliga intressen och den grund som vi tillsammans definierat.

Frågeställningarna har varje dag krävt ett ifrågasättande av sin egen konstnärliga ingång och roll i projektet, och har inneburit ett större och mer likvärdigt ansvar och engagemang. Koreografin blir inte något som förmedlas, varken från koreograf till dansare eller från dansare till publik, utan något som utförs och erfars. En vision har varit att alla som utför och är delaktiga i verket innehar det. Förslaget inkluderar även en publik.

I:1–I:2 är ett tvådelat verk: två sidor och förslag med utgångspunkt i samma idé men med olika förhållningssätt, process och metod.

I:1

I:1 är ett koreografiskt system byggt av olika lager. Genom sin samexistens skapar skikten en ny definition och komplexitet som istället för att förmedla »något« ger fokus åt utförandet. *I:1* uträttas av Dragana Zarevska och pågår under hela festivalens tre timmar, med nödvändiga pauser.

I:1 är ett verk av omvårdnad och tillblivelse, en strävan efter att skapa en relation till platsen. Genom ritualer och övningar relaterade till verk av Carolee Schneemann, arbetar aktören med att förkroppsliga och bli Schneemann. Ett blivande, i motsats till en hyllning, släpper aktören fri på en okontrollerbar bana som inte går att styra. Konstnärerna inbjuder dig att se, lyssna, kommentera, prata med och knyta an till verket. *I:1* är omvårdnadens och tillkomstens perversion. Verket kombinerar museets lokalvårdares sysslor med en strävan om att bli en av de mest inflytelserika konstnärerna inom performance.

Jag försöker bli Carolee Schneemann, hon försöker bli Carolee Schneemann.

I:2

I *I:2* pågår ett konstant arbete och analys, en avstämning som förutsätter väljanden. Valet att göra eller inte göra, att ingå eller avstå. Oliktformade förslag och påståenden skapar inom respektive ramverk en egen logik genom att bolla mot specifika parametrar, intressen, godtycke och behag. Alla medverkanden, såväl aktörer som besökare är inkluderade och likställda, men väljer sedan själva hur, när och på vilket sätt de vill delta. Genom att rikta koncentrationen åt det aktuella i att rörelsen, materialet och

individual and shared artistic interests and choices which determines the orientation. The process is a constant testing and juggling with ideas and suggestions which are then practiced and deepened. Parallel, there is a constant analysis that evaluates the proposal in relation to the own artistic interests and the basis on which we have defined together.

These issues has every day determent questioning the own artistic input and role in the project, meaning a greater and more equal responsibility and commitment. The choreography is not something that is communicated, neither from choreographer to dancer or dancer to audience, but something that is performed and experienced. A vision has been that everyone engaged and involved in the work holds it. The proposal also includes an audience.

I:1–I:2 is a two-divided piece: two sides and a proposal based on the same idea but with different approaches, process and method.

I:1

I:1 is a system of layers put on top of each other. By co-existing the layers creates a new definition and complexity rather than to convey »something« and focuses to the pursuit. *I:1* is done by Dragana Zarevska and fulfill the whole three hours of the festival, with pauses if necessary.

I:1 is a piece of maintenance and becoming, a desire to create a relation to the place. Through rituals and exercises related to works by Carolee Schneemann, the performer works on embodying and becoming Schneemann. The becoming, contrary to a tribute, sets the performer free on a route that is uncontrollable and out of hand. The artists' invites you to watch, listen, comment, chat with and attach to the piece. *I:1* is the perversion of maintaining and becoming. The piece combines the chores of the cleaning staff with the aim to become one of the most powerful artists in performance art.

I'm trying to become Carolee Schneemann, she's trying to become Carolee Schneemann.

I:2

In *I:2* a constant work and analysis progress, a reconciliation that requires selections. The choice to do or not to do, to enter into or refrain. Different proposals and statements create their own logic within each framework by bouncing against specific parameters, interests, prudence and allurements. All appearances, both performers and visitors, is included and assimilated, but then choose for themselves how, when and in what way they want to participate. By directing the focus to the present and current

förslagen praktiseras, återstår det som är intressant och relevant för varje individ vid varje specifikt tillfälle.

1:2 utförs av Rebecca Chentinell, Ludde Hagberg, Josefine Larson Olin, Anna Suatan och Andrea Svensson och består av ett antal olika förslag och uppslag som realiseras och arbetas med, vissa när de besöks, andra när andan faller på.

1:1–1:2 har initierats och formulerats av Rebecca Chentinell men är realiserat tillsammans med alla medkonstnärer. 1:1 pågår festivalens hela tre timmar. 1:2 föreslås och utförs på obestämda och luststyrda tider under festivalen då det besöks.

Medkonstnärer:

Daniel Andersson arbetar med ljus- och scendesignkollektivet Sutoda. Sutoda gör nya scenkonstprojekt, ljusdesign och scenbild, initierar egna projekt samt samarbetar med teatrar, museer och fristående aktörer.

Ludde Hagberg, Danseur noble.

Erika Magnusson, scenograf, kostymdesigner, konstnär.

Josefine Larson Olin arbetar som dansare och koreograf och har samarbetat med koreografer och konstnärer i Sverige och internationellt sedan 2009.

»I 1:2 är jag intresserad av utövarnas makt över vad vi gör, och hur vi arbetar med parametern livekonst i ett rum som är ämnat för materiell, mer kapitalistiskt präglad konst. Verket utmanar stigmatiserade strukturer gällande metod, och konst som (slut)produkt.«

Anna Suatan har arbetat med moderna och nutida koreografer, kompanier, TV och underhållning.

»I detta pågående verk finns en fri och generös plats att tillsammans med andra konstnärer dela min egen syn, upplevelse och ingång till konsten och skapandet. Det som intresserar och driver mig är upplevelsen av det som går att förnimma i tomrum, tystnad. Vad finns där? När och hur uppstår det? Lyssna till och uppmärksamma den del av mig /oss som ständigt pågår i ett evigt kreativt flöde.«

Andrea Svensson har jobbat som dansare sedan 1992.

»Det som gör att jag är kvar i yrket och fortfarande tycker att det är relevant är att mina frågor, min inställning och mitt förhållningssätt hela tiden omdefinieras. Medskapande i olika grad är inte alltid lätt, men lätt är heller inte det jag strävar efter. Dans kan vara allt från okomplicerad dansglädje, viljan att röra på sig och ett sätt att verkligen utmana kroppens fysiska gränser till ett stillastående och letande efter anledning att överhuvudtaget

while the movement, material and proposals are practiced, only what's interesting and relevant to each individual remains at each specific moment.

1:2 is performed by Rebecca Chentinell, Ludde Hagberg, Josefine Larson Olin, Anna Suatan and Andrea Svensson and consists of a number of different proposals and ideas that are realized and worked with at undefined and lust-driven occasions when visited.

1:1–1:2 has been initiated and formulated by Rebecca Chentinell but is equally worked with and realized together with all collaborators. 1:1 will last the entire three hours of the festival. 1:2 will be proposed and executed at undefined and lust-driven appointments during the festival when visited.

Co-artists:

Daniel Andersson is educated at the Dramatic Institute and works with the lighting and stage design collective Sutoda. Sutoda makes new performing arts projects, lighting and stage design, initiating own projects as well as working together with institutions and other artists.

Ludde Hagberg, Danseur noble.

Erika Magnusson, stage designer, costume designer, artist.

Josefine Larson Olin works as dance artist, and have been collaborating with choreographers and artists in Sweden and internationally since 2009.

»In 1:2, I am interested in the performers' influence over what we Are doing, and how we work with the parameter »live art« in a room that is intended for material, more capitalistically marked art. The piece challenge stigmatized structures regarding method, and art as a (final) product.«

Anna Suatan has worked with modern and contemporary choreographers, companies, television and entertainment.

»This enduring work is a free and generous place to share my own views, experience and input to the arts as well as creativity with other artists. What interests and motivates me is the experience of what can be perceived in vacuity, silence. What is there? When and how does it take place? Listen to and observe the part of me /us that are constantly in an eternal creative flow.«

Andrea Svensson has worked as a dancer since 1992.

»The reason for me to stay in the profession and what still feels relevant is that my questions, my preferences and approach constantly is being redefined. This often involves a creative process of varied scale, which is not always easy, but easy is not what I strive for. Dance can be

röra sig eller »göra«. När Rebecca kom med förslaget till verket lät det som en möjlighet till omprövning och det är det som lockar mig – hur trogna våra gemensamt skapade regler kan vi vara? Jag tolkar projektet som en uppmaning och önskan om att »ta plats« på flera plan och det känns lustfyllt, lekfullt, koncentrerat och öppet.»

Dragana Zarevska, Makedonien, visual artist med stark koppling till dans och performance. Arbetar främst med video/film och grafisk design, konst samt som dansare och performer.

»Jag är verkligen beroende av litteratur, och har varit det under hela mitt liv. Så jag antar att jag är intresserad av språk. Jag tror också att tal kan rädda liv, så, ord och talande är mitt intresse i det konstnärliga. Scheherazade, till exempel, räddade sitt liv genom att prata.

Hur kan man inneha ett verk? var frågan vi cirklade runt med Rebecca Chentinell alldeles i början av arbetets start. Hur man visar att man innehar det är mitt personliga bekymmer. Vi bestämde oss för att kombinera praktiken i att underhålla (museet) och att försöka att bli Carolee Schneeman. Ungefär som att blåsa nytt liv i splittringen mellan Dr. Jekyll och Mr. Hyde, med lite Deleuzian filosofi (konceptet av att bli) i synapsen mellan dessa två roller. Och vi försöker undvika dialektiken mellan dem när vi arbetar med verket, förresten. Riktig magi.»

anything from simple dance delight, the desire to move and a way to challenge the body's physical limits to a stillness and searching for the reason to move or ›do‹ at all. When Rebecca came up with the proposal for the work it sounded like an opportunity for reassessment which is what attracts me – can we stay true to the rules we made up together? I understand the project as an invitation and wish to ›take place‹ on several levels and it feels enjoyable, playful, focused and transparent.»

Dragana Zarevska, Macedonia, is a visual artist with a strong relation to dance and performing arts. Working primarily with video/film and graphic art as well as a dancer and performer.

»I'm really dependant on literature, and have been throughout my whole life. So, I suppose, I am interested in language. I also think that speaking can save a life, so, talking and saying are my interest in the artistic. Scheherazade, for instance, saved her life by talking.

How to possess a piece? was the question we were spinning around with Rebecca Chentinell in the very beginning of the start of this work. How to show the possession of a piece is my personal concern? We decided to combine the practice of one maintaining (the museum) and trying to become Carolee Schneeman. Something like living the split of Dr. Jekyll and Mr. Hyde, with a little bit of Deleuzian philosophy (the concept of becoming) in the synapse among those two roles. And, we are trying to avoid the dialectics between them while working upon the piece, by the way. Heavy witchcraft.»

Tack till ccap för repetitionslokal, Danscentrum, MDT, Dance Studio Dune (Burgas), Carolee Schneemann, Maria Dacheva, Petia Stoikova, Svenska Stuntgruppen, Sweden Martial Art Centre, familj, vänner och fågelvakter.

Med stöd av Kulturrådet

MED STÖD AV KONSTNÄRSNÄMNDEN

Thanks to ccap for rehearsal studio, Danscentrum, MDT, Dance Studio Dune (Burgas), Carolee Schneemann, Maria Dacheva, Petia Stoikova, The Swedish Stunt Group, Sweden Martial Art Centre, family, friends and bird guardians.

With support of The Swedish Art Council and The Swedish Arts Grants Committee

LUDVIG DAAE

Utbildad på Kungliga Svenska Balettskolan i Stockholm och P.A.R.T.S. i Bryssel. Verksam som koreograf och dansare sedan 2006.

Som koreograf fascineras Ludvig Daae av föreställningssituationen där hans arbete främst inriktar sig på metoder för att på olika sätt bjuda in publiken till en upplevelse. Hans koreografier har ofta en fysisk och rörelsebaserad utgångspunkt även om den specifika rörelsen inte står i fokus.

Hans arbeten har visats på bland annat Bâtard Festival (BE), Vooruit (BE), Dansens Hus i Oslo, Dansens Hus i Stockholm och Rencontres Choregraphiques Internationales de Seine Saint-Denis (FR).

Ludvig Daae är även intresserad av att utforska olika arbetsmetoder och gruppkonstellationer. Han är en av grundarna till den kollaborativa dansgruppen ches:co, och deltog 2010 i ENPARTS campus i Belgrad, Serbien.

Förutom medverkan i **festival:display** turnerar Ludvig Daae i Tyskland, Schweiz, Belgien, Nederländerna, Frankrike, Österrike och Norge med tre koreografier under våren 2011: *Romantic Afternoon*, ett kyssverk av koreograferna Verena Billinger och Sebastian Schulz, *Simulations*, en koreografi av Robin Jonsson baserad på tv-spel och *Market*, ett solo som skapades under Deborah Hay's Solo Performance Commissioning Project.

Studied at the Royal Swedish Ballet School in Stockholm and P.A.R.T.S. in Brussels. Working as a dancer and choreographer since 2006.

As a choreographer Ludvig Daae is fascinated by the performance situation, where his work focuses on different methods for inviting the audience to an experience. Although his choreographies are often based on physical motion, they are not focused on the specific movement.

His works have been presented at Bâtard Festival (BE), Dansens Hus, Oslo (NO), Vooruit (BE), Dansens Hus, Stockholm (SE) and Rencontres Choregraphique Internationales de Seine Saint-Denis (FR) among others.

Ludvig Daae is also interested in exploring different working methods and group constellations. He is one of the founders of the collaborative stage group ches:co, and in 2010 he participated in the EU initiative ENPARTS Campus in Belgrade, Serbia.

Apart from participation in **festival:display**, Ludvig Daae is touring in Germany, Switzerland, Belgium, Netherlands, France, Austria and Norway with three choreographies in the spring of 2011: *Romantic Afternoon*, a kissing piece by choreographers Verena Billinger and Sebastian Schulz, *Simulations*, a choreography by Robin Jonsson based on computer games and *Market*, a solo, created during Deborah Hay's Solo Performance Commissioning Project.

I *MM* möter publiken Ludvig Daae som koreograf, utövare och åskådare. *MM* jobbar med ett format som ibland liknar ett kommentatorspar på en DVD. På så sätt kan protagonisten uppfattas som åskådare och vice versa.

GUY DEBORD

GUS VAN SANT'S *to die for*

Film Joanna Nordahl

Längd: 20 minuter

Med stöd av

In *MM* the audience will meet Ludvig Daae as a choreographer, performer and spectator. *MM* has a format that sometimes resembles the director's commentaries on a DVD. In this way the protagonist can be experienced as a spectator and vice versa.

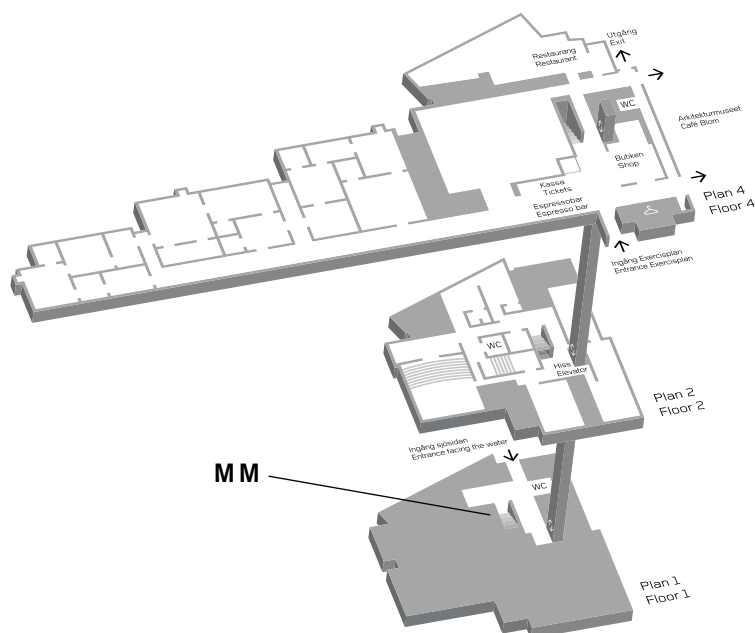
GUY DEBORD

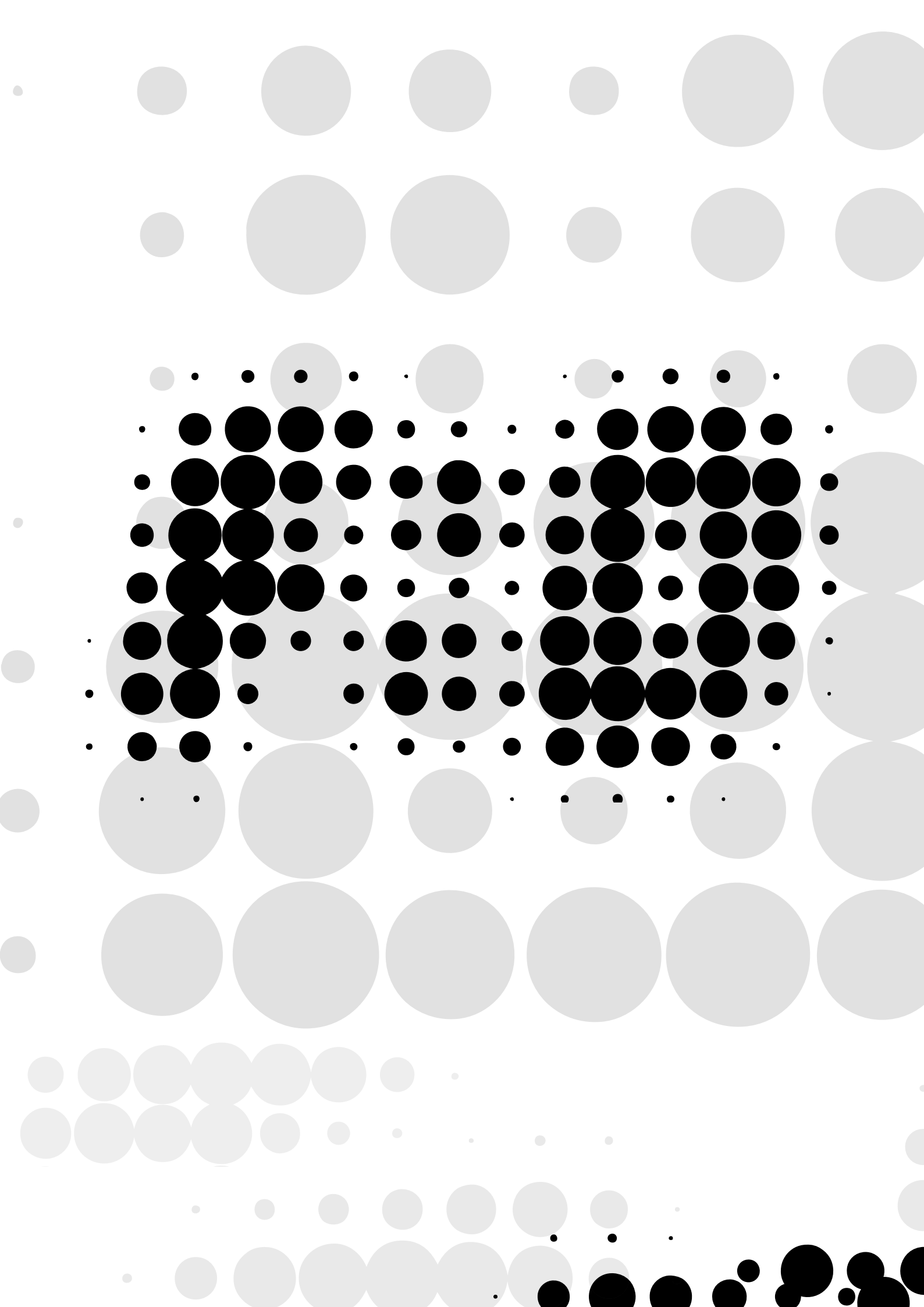
GUS VAN SANT'S *to die for*

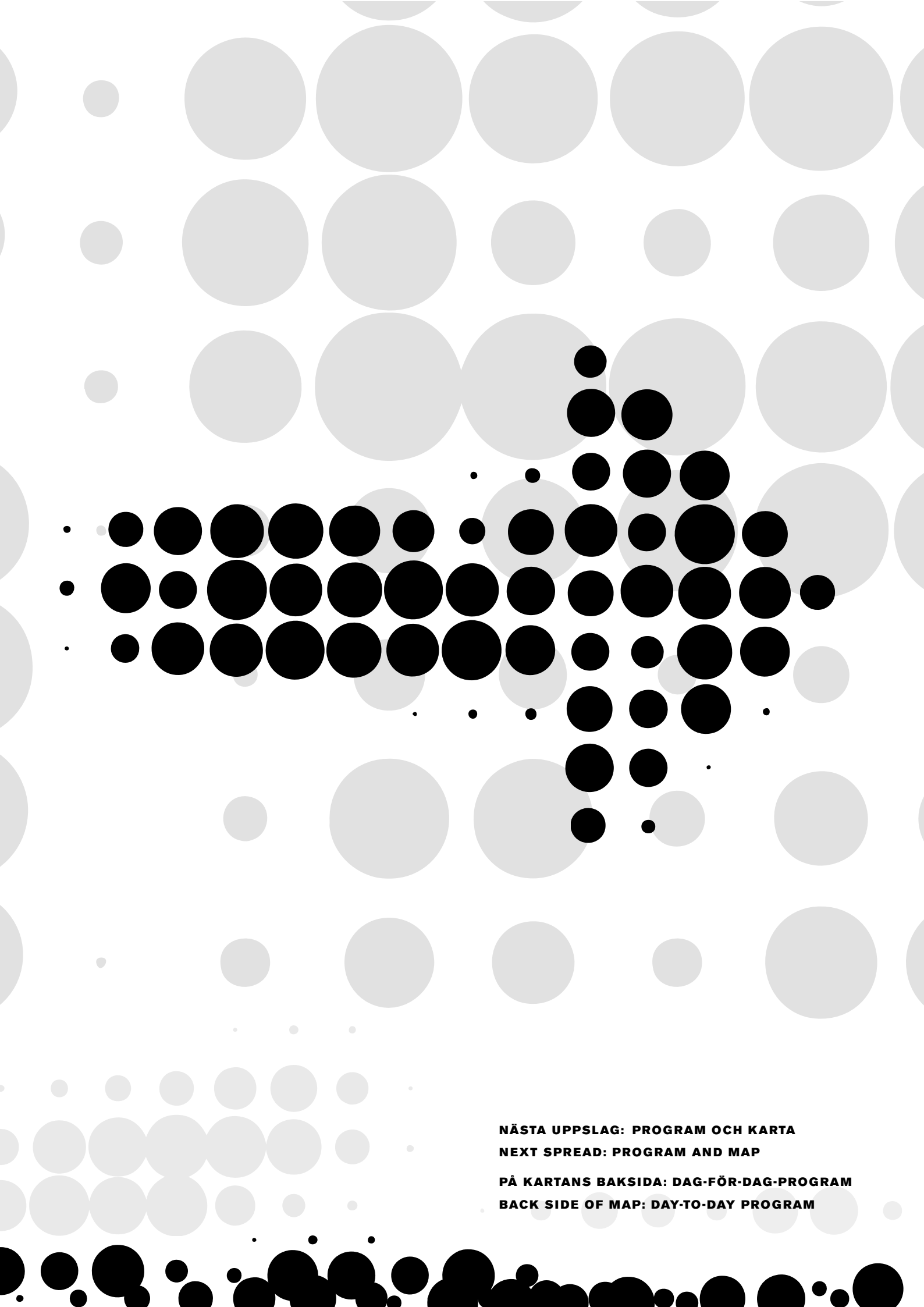
Film Joanna Nordahl

Duration: 20 minutes

With support of

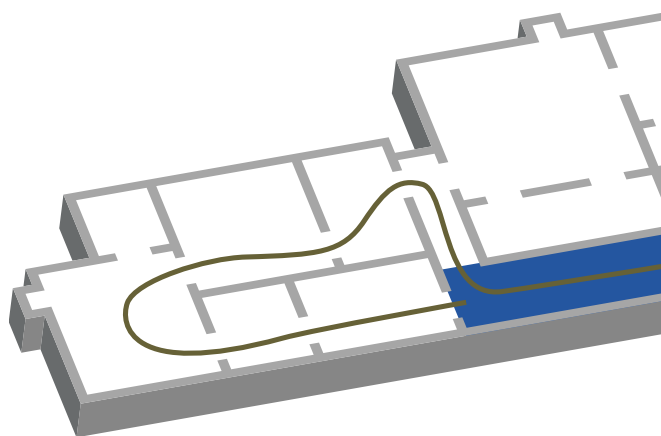
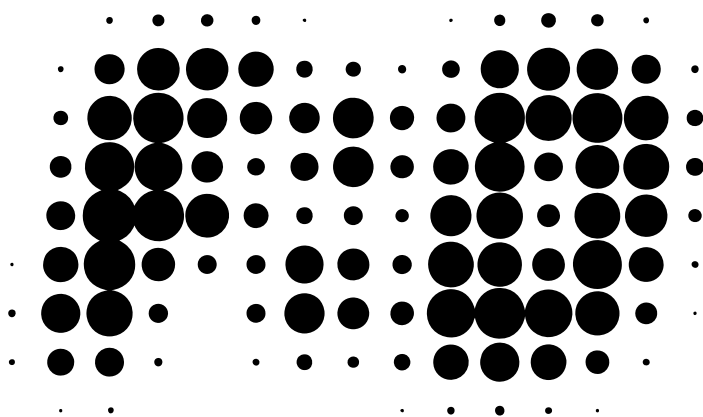

NÄSTA UPPSLAG: PROGRAM OCH KARTA
NEXT SPREAD: PROGRAM AND MAP

PÅ KARTANS BAKSIDA: DAG-FÖR-DAG-PROGRAM
BACK SIDE OF MAP: DAY-TO-DAY PROGRAM

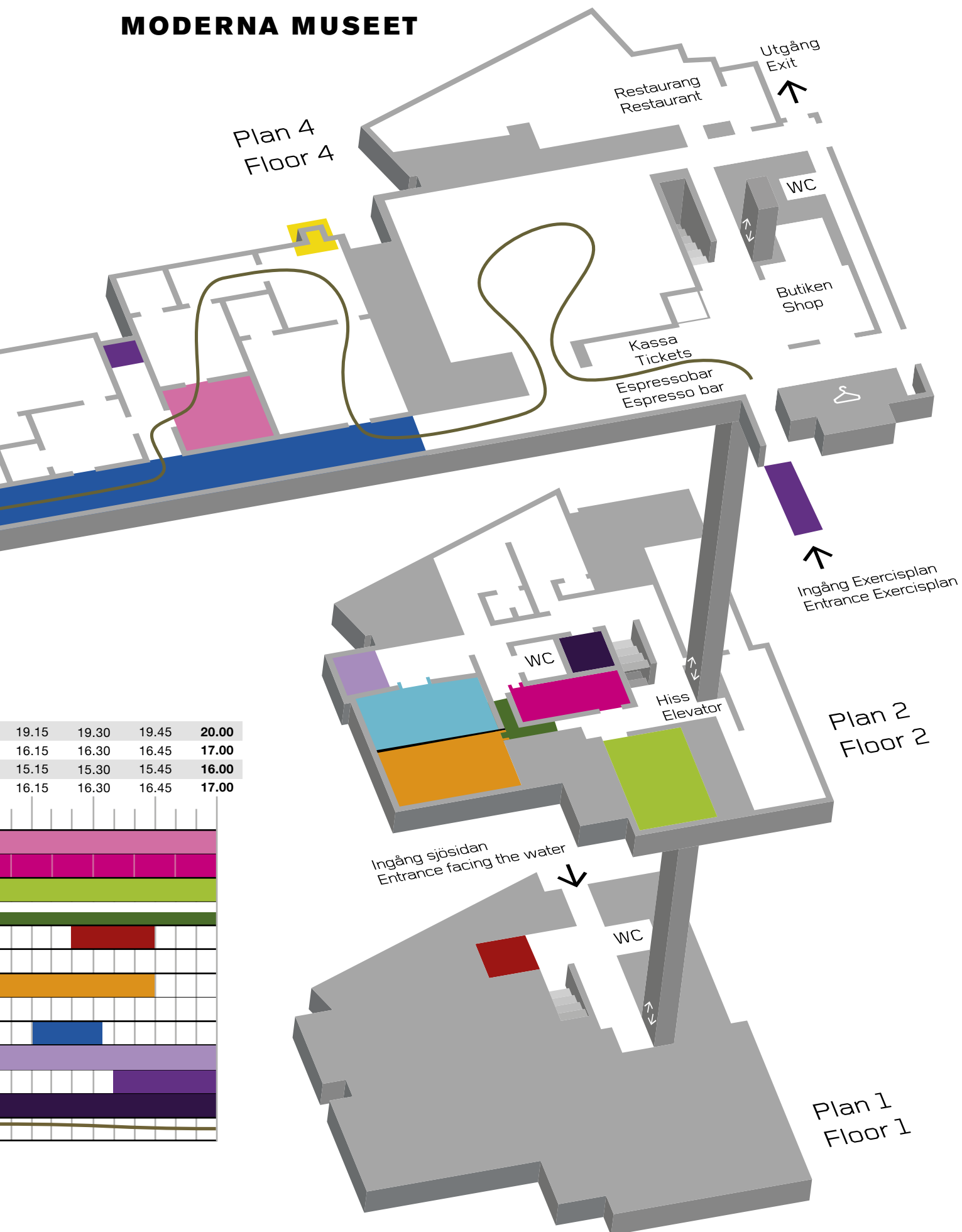
Samma program presenteras alla fyra dagar / The same program is presented all four days.

Tisdag/Tuesday	12 april	17.00	17.15	17.30	17.45	18.00	18.15	18.30	18.45	19.00
Fredag/Friday	15 april	14.00	14.15	14.30	14.45	15.00	15.15	15.30	15.45	16.00
Lördag/Saturday	16 april	13.00	13.15	13.30	13.45	14.00	14.15	14.30	14.45	15.00
Söndag/Sunday	17 april	14.00	14.15	14.30	14.45	15.00	15.15	15.30	15.45	16.00
Cristina Caprioli	<i>filt/cloth (under cover)</i>									
	<i>72solos</i>									
Rebecca Chentinell	<i>I:1</i>									
	<i>I:2</i>									
Ludvig Daae	<i>MM</i>									
Marcus Doverud	<i>Till exempel: en koreografi</i>									
Marie Fahlin	<i>displaced</i>									
	<i>Spegelbegravning / By Mirrors</i>									
Helena Franzén	<i>Undantag / Exceptions</i>									
Albin Karlsson och Björn Renner	<i>Fragmented Dance 1</i>									
	<i>Fragmented Dance 2</i>									
	<i>Fragmented Dance 3</i>									
Anna Koch	<i>Unfolding</i>									

För information om varje verk, se presentationen av respektive koreograf.

For information about each work, see presentation of each choreographer.

MODERNA MUSEET

STARTTIDER SAMTLIGA PROGRAMPUNKTER

STARTING POINTS ALL PERFORMANCES

CC Cristina Caprioli
 RC Rebecca Chentinell
 LD Ludvig Daae
 MD Marcus Doverud
 MF Marie Fahlin
 HF Helena Franzén
 AK/BR Albin Karlsson och Björn Renner
 AK Anna Koch

Tisdag/Tuesday 12 april

17.00 *filt / cloth (under cover)* CC
 72solos CC
 1:1 RC
 1:2 RC
Fragmented Dance 1 AK/BR
Fragmented Dance 3 AK/BR
Unfolding AK
17.15 MM LD
Spegelbegravning / By Mirrors MF
Fragmented Dance 2 AK/BR
17.40 *Undantag/Exceptions* HF
17.50 *Spegelbegravning / By Mirrors* MF
18.00 *Till exempel: en koreografi* MD
Fragmented Dance 2 AK/BR
18.10 *Spegelbegravning / By Mirrors* MF
18.35 *Undantag/Exceptions* HF
18.45 *displaced* MF
18.50 *Fragmented Dance 2* AK/BR
19.15 *Undantag/Exceptions* HF
19.25 MM LD
19.35 *Fragmented Dance 2* AK/BR

Fredag/Friday 15 april

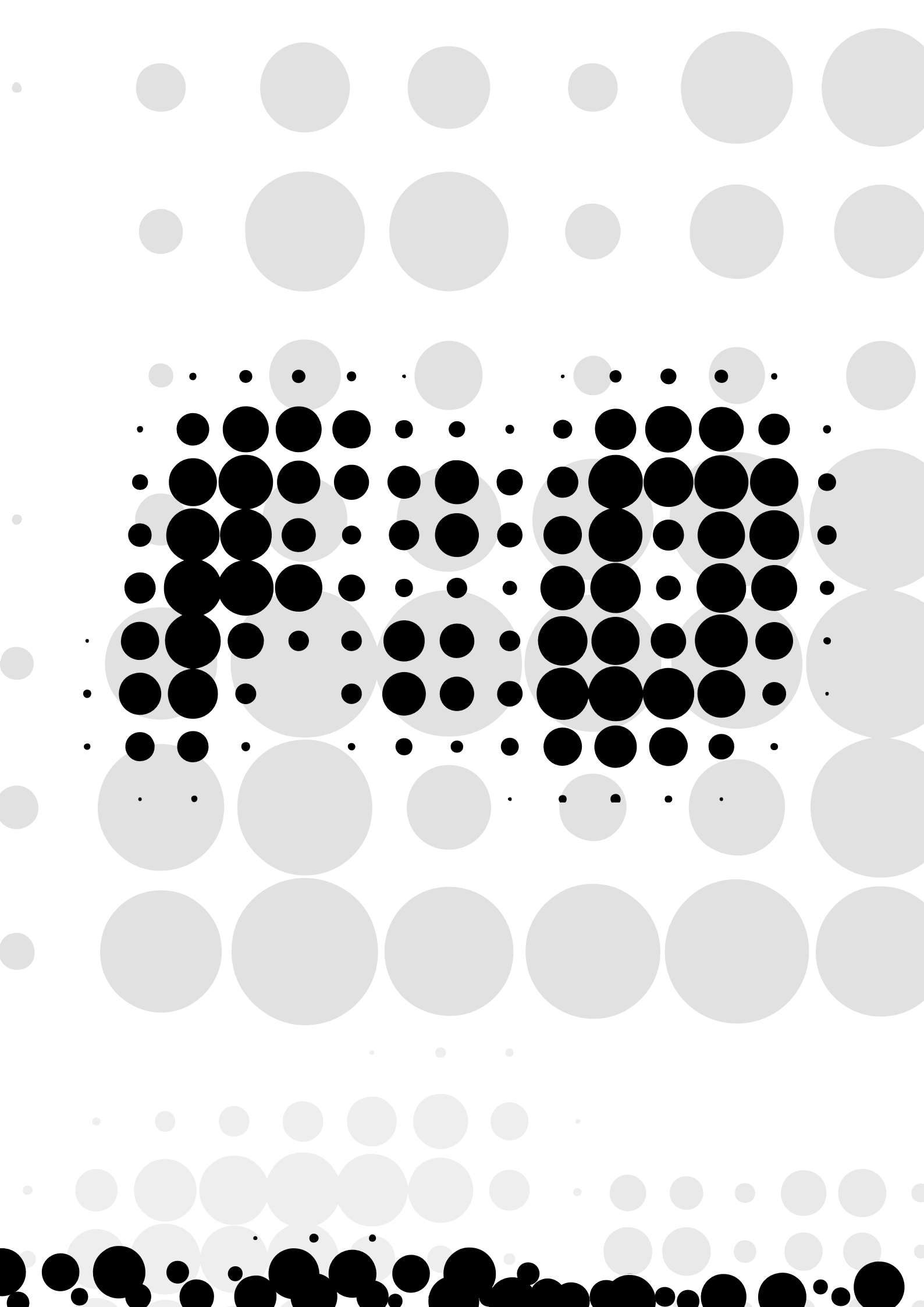
14.00 *filt / cloth (under cover)* CC
 72solos CC
 1:1 RC
 1:2 RC
Fragmented Dance 1 AK/BR
Fragmented Dance 3 AK/BR
Unfolding AK
14.15 MM LD
Spegelbegravning / By Mirrors MF
Fragmented Dance 2 AK/BR
14.40 *Undantag/Exceptions* HF
14.50 *Spegelbegravning / By Mirrors* MF
15.00 *Till exempel: en koreografi* MD
Fragmented Dance 2 AK/BR
15.10 *Spegelbegravning / By Mirrors* MF
15.35 *Undantag/Exceptions* HF
15.45 *displaced* MF
15.50 *Fragmented Dance 2* AK/BR
16.15 *Undantag/Exceptions* HF
16.25 MM LD
16.35 *Fragmented Dance 2* AK/BR

Lördag/Saturday 16 april

13.00 *filt / cloth (under cover)* CC
 72solos CC
 1:1 RC
 1:2 RC
Fragmented Dance 1 AK/BR
Fragmented Dance 3 AK/BR
Unfolding AK
13.15 MM LD
Spegelbegravning / By Mirrors MF
Fragmented Dance 2 AK/BR
13.40 *Undantag/Exceptions* HF
13.50 *Spegelbegravning / By Mirrors* MF
14.00 *Till exempel: en koreografi* MD
Fragmented Dance 2 AK/BR
14.10 *Spegelbegravning / By Mirrors* MF
14.35 *Undantag/Exceptions* HF
14.45 *displaced* MF
14.50 *Fragmented Dance 2* AK/BR
15.15 *Undantag/Exceptions* HF
15.25 MM LD
15.35 *Fragmented Dance 2* AK/BR

Söndag/Sunday 17 april

14.00 *filt / cloth (under cover)* CC
 72solos CC
 1:1 RC
 1:2 RC
Fragmented Dance 1 AK/BR
Fragmented Dance 3 AK/BR
Unfolding AK
14.15 MM LD
Spegelbegravning / By Mirrors MF
Fragmented Dance 2 AK/BR
14.40 *Undantag/Exceptions* HF
14.50 *Spegelbegravning / By Mirrors* MF
15.00 *Till exempel: en koreografi* MD
Fragmented Dance 2 AK/BR
15.10 *Spegelbegravning / By Mirrors* MF
15.35 *Undantag/Exceptions* HF
15.45 *displaced* MF
15.50 *Fragmented Dance 2* AK/BR
16.15 *Undantag/Exceptions* HF
16.25 MM LD
16.35 *Fragmented Dance 2* AK/BR

MARCUS DOVERUD

Marcus Doverud arbetar som koreograf, dansare och kock. Han är Stockholmsbaserad och arbetar internationellt på frilansbasis sedan han utexaminerades från Mimutbildningen vid Teaterhögskolan i Stockholm 2006. Marcus Doverud har också studerat estetik på magisternivå vid Södertörns Högskola.

Marcus Doverud is working as a dancer, choreographer and cook in the performing arts and education. He is currently Stockholm-based and has been active as a freelancer in art-related performances internationally since he graduated from the Stockholm Academy of Dramatic Arts in 2006. Marcus Doverud also carries MA-studies in aesthetics at the Institution for Culture and Communication at Södertörn University in Stockholm.

Till exempel: en koreografi

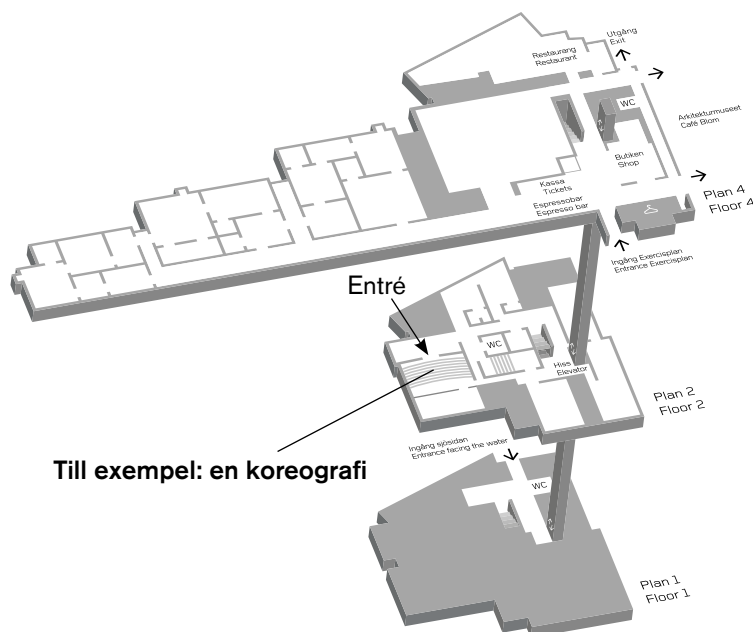
Föreställningen utgörs av den skrivna texten på motstående sida med titeln *Till exempel: en koreografi*. Utöver texten finns en iscensättning av denna som går att vara med om i Moderna Museets auditorium.

Text, koreografi, produktion Marcus Doverud
Inspelning Marcus Doverud, Bure Holmbäck och Liv Strand
Längd: 26 minuter, 17 sekunder

Till exempel: en koreografi

The performance consists of the written text (next page) entitled *Till exempel: en koreografi*, and a staging that you can take part of in the auditorium. This choreography is yet only given in Swedish.

Text, choreography, production Marcus Doverud
Recording Marcus Doverud, Bure Holmbäck and Liv Strand
Duration: 26 minutes, 17 seconds

Till exempel: en koreografi

DEN HÄR TEXTEN är en koreografi och det finns ingen möjlighet att förstå den utan att i någon mening också *göra den*, på samma sätt som det inte går att uppleva en iscensättning utan att i någon mening också göra den, eller kanske ännu hellre; bli gjord av den.

I det följande vill jag uppmärksamma relationen *teori – exempel* för att synliggöra de omständigheter som kan sägas utgöra möjlighetsbetingelserna för meningsskapande inom *det iscensattas* sammanhang. Jag vill samtidigt försöka exemplifiera denna relation med utgångspunkt i den nedanstående skrivna texten, *den här texten*, då den utgör det föreliggande mediet för den i läsande stund pågående koreografiska iscensättningen.

Den här texten är ett försök att visa *det performativa* som aktivt i all läsning och samtidigt, ur den gesten, utvinna möjligheten att göra koreografi på ett nytt sätt. Ett nytt sätt att göra genom denna specifika koreografi, ett möjligt nytt sätt för all möjlig koreografi.

Ett tänkandets spänning mellan en teori och dess exempel är – vill jag här mena – ömsesidig med spänningen mellan en koreografisk iscensättning och vad den kan sägas göra de som närvarar under det att den äger rum.

Alla i och med en koreografisk iscensättning närvarande är en del av hur den iscensatta händelsen konstitueras, allt med olikartade erfarenheter och uppmärksamhet samt förnimmande där.

Hur den koreografiska kompositionen kan uppfattas sinnligt utgör exemplet på den teori vilken den koreografiska kompositionen föreslår.

Ett format betyder en förutsättning. En given tids-rumsligt avgränsad utsträckning snarare än den omfattning någonting tar sig. All typ av kommunikation är beroende av sitt format för att artikulera en innebörd. Till exempel: Hur vi, du och jag, skapar förutsättningar för hur en iscensatt läshändelse kan äga rum för att göra ett försök som detta möjligt.

Då begreppet teori håller etymologin; av *theōrein* »att se på« av *theōrētos* »det som låter sig skådas« och *theōros* »åskådare« blir det redan här svårt att skilja den blick vi anlägger från de saker och ting som låter sig skådas (i och med denna ordets bakgrund av åskådning är det lätt att förstå teorins sammanblandning med det iscensattas sammanhang).

När vi begär ett exempel så är det för att få vårt seende riktat. Till exempel: »Ge mig ett exempel för jag vet inte vart jag skall titta!«, eller »Jag förstår inte hur du ser för att se det du talar om, exemplifiera!«, eller »Hur kan jag komma på ett exempel

Till exempel: ett format

som tydligt visar hur detta abstrakta begrepp fungerar?» Exemplet är ett sätt att forma teorin, att skapa sammanhang och begränsa världen för att kunna få syn på det aktuella seendet, det seende vi anlägger för att försöka se något nytt.

Till exempel: Ett nytt par glasögon är bara användbara om de får oss att se något vi inte såg med våra gamla glasögon. Eller om de får oss att se nya ut.

Seendet ser alltid något, och detta något bekräftar så seendet som fenomen och handling, men blicken själv är svår att se. Den blick som väljer vad den ser, som väljer sina exempel i stället för att bara se vad den (blicken) råkar falla på. Den blick vi medvetet anlägger såsom synsätt, den blick som kallas *teori*.

Förhållandet mellan teori och exempel blir än mer angeläget då vi genom att formulera teorier försöker spåra konstens objekt inom den samtida konstvetenskapen, filosofins objekt i termer av vishet, sanning och vara, eller ett estetikens objekt inom det utbredda fältet estetiken utgör, osv. Alla dessa discipliner och teoribildningar rör sig genom att formulera en praktik där seendet inte kan skiljas från vad det ser, där det exempel mot vilket en teori riktar sig utgör teorins intentionalitet eller *riktadhet*. Rörelsen *teori – exempel* bryter därmed upp dualismen *teori – praktik* och tvingar själva skådandet *teorin* att erkänna sig själv som praktik infångad i den disciplin den söker skåda.

Skriften som dessa åskådningar kan generera i egenskap av dokument är inte nödvändigtvis en performance, men alltigenom performativ dvs skriften ändrar på vad den talar om genom hur den är skriven.

Teorin (in)formeras av format. För att kunna bli skådad som seende behöver teorin exemplifieras.

Exemplets status

Exemplet är alltid en del av det synsätt en teori vill föreslå. Exemplet är ingen analogi, metafor eller metonym. Exemplet är en del av kompositionen som för ett ögonblick ställer sig utanför kompositionen för att göra den möjlig att fatta, en draghjälp. Exemplet existerar aldrig autonomt utanför teorin men alltid som del av denna.

Att ställa en fråga och använda ett exempel som inledande gest i ett anförande är ett effektivt sätt att ge en blickriktning, att rikta blicken mot vad den åstundande utläggningen skall komma att handla om, ett sätt att skapa förväntan, skissera en miljö och skapa ett sammanhang. Ett exempel redogör för de omständigheter under vilka vi befinner oss eller uppfinner omständigheter under vilka vi skulle kunna finna oss för att visa på eller dölja de olika positioner den talande, de åhörande, och inte minst teorin, anförandet och framställningen aktiverar. Exemplet skapar en miljö för det synsätt som skall göras gällande för att det skall kunna användas, beläggas eller vederläggas.

Relationen *teori – exempel* aktualiseras när vi skriver om något eller försöker tänka något genom exempel. Formatet för den typ av teoretisk framställning som behandlar *det estetiska* utgörs ofta av att ett exempel i form av bild, händelse eller text ledsagar det synsätt som görs gällande.

Så frågar jag mig: I vilken utsträckning kan en teori dissocieras från sitt exempel och i vilken utsträckning kan en text eller koreografisk iscensättning utgöra sitt eget exempel, exemplifiera sig själv som teori?

När »författaren« drar fram sina teorier ur den gemensamma erfarenhet ett suggestivt exempel kan bibringa skapas ibland känslan av ett helt och slutet system där exemplet tjänar som fond och bakgrund vilken ger tydliga konturer åt den framlagda teorin, det framlagda betraktelsesättet.

Exemplet fungerar genom att det utgör något annat än vad det vill exemplifiera, exemplet är inte en analogi – *mer av samma i en annan form*, utan en skillnad – *nästan men inte helt detsamma* för att avancera.

Exemplet kan sägas existera som den kända delen av det okända en teori föreslår. Alltså ett slags öppning för att börja skapa en förståelse för det okända vilket den föreliggande teorin försöker skåda. Exemplet är det något vilket det föreliggande verkar vara, och därigenom är. Exemplet skiljer sig alltså inte från teorin då det att generera ett resonemang genom exempel utgör själva skådandet. Att exemplifiera en teori är inte frånskilt det skådande teorin gör gällande, alltså; exemplet gör teorin till någonting aktivt. Något, vilket gör det möjligt och fruktbart att tänka om rollen som åskådare i relation till en iscensättning där åskådandet utgör möjlighetsbetingelserna för det iscensatta.

Exemplet är inte längre ett objekt ute i världen, och tjänar så inte som objektiv referent utan en blickriktning vilken får oss att göra ett seende. En teori uppkommer bara i den mån den har något att rikta sig mot, men när detta seende, denna teori och blickriktning väl är iscensatt öppnar sig en möjlighet som utgörs av ett ögonblick för teorin att ta sig nya uttryck, att röra sig någon annanstans, att se vidare.

Exempel utgör alltid ett villkorat tillstånd av retrospektion då exemplet ämnar blicka tillbaka på vad det avser exemplifiera. Så viks det tillryggalagda avståndet, som exemplet har fått oss färdas, tillbaka över det vi redan såg för att i grunden förändra det.

Exemplet är den kända delen av något okänt en teori söker skåda.

Det här är ingen experimentell framställning men väl en text som alla texter också är en iscensättning i bemärkelsen ett formaterat antal tecken ordnade på en yta i en viss ordning. Texten kommer i sin tur att generera nya utföranden producerade av olika läsningar, genom att läsas hastigt, genom att läsas ordagrant, hoppas över, genom att läsas med en blick som vandrar över sidan för att läsa eller låta bli att läsa en speciell fotnot, en läsning som skriver till, stryker ut... etc.¹

Till exempel

1. Fotnoter (vid sidans fot) är användbara då »författaren« vill få »läsaren« att se någon annanstans, eller stipulera närvaron av en annan talare i texten. Ett sätt för »författaren« att bli en annan talare.

Den här sidan har lämnats blank avsiktligt

Föregående sida kan uppfattas som en textkoreografisk självmotsägelse, som visar att någonting *inte är där* genom att *vara där*, vilken bidrar till ytterligare ett exempel på hur skrivandet blir performativt. I och med det påstådda (att sidan är blank) omintetgörs det påstådda (sidan är inte längre blank eftersom det aktuella påståendet ockuperar sidan). Ett exempel som kan sägas redogöra för den performativa själv-motsägelsen: Vad något visar kan motsäga eller snarare motgöra vad detta något gör.

Den enkla kopplingen mellan skriven text och koreografi som *khoreia-* (unison dans) + *-graphia* (skrift) är alltså inte det jag är intresserad av här. Jag talar om texten som händelse varför den har något gemensamt med den koreografiska iscensättningen som händelse.

En text allierar sig med iscensättning i det att den blir till på nytt då den läses. Blir till på nytt för var gång den läses, av samma person eller en annan person, eller samma person som är ny. Texten är performativ för vad den gör med de och det som kommer i kontakt med den. Den här texten utgör en intention som skriven och en annan som läst. När helst den blir läst tillfogas en ny intention. När den skrevs, skrevs den för att bli skriven. När den nu läses, skrivs den på nytt av läsaren för att bli läst. Alla intentioner en text håller påverkar naturligtvis vilka nya intentioner som kan genereras av den.

I *första rummet* fungerar skriften som en *display* vilken låter den skrivande se hur de linjer och plan som dennes meningar utgör representeras grafiskt av bokstäver som bilder av ljud – fonem som representerar de ljud som den skrivande föreställer sig. I *andra rummet* fungerar skriften som en kommunikation. En kontakt som kan förmedlas över tid och rum. Skriften förlänger tiden och rummet och utökar på så vis kommunikationens utsträckning. Denna förlängning – fördröjning är något som skiljer det första och det andra rummet åt.

Det andra rummet innehåller det första och skapar ett *tredje rum* när skriften/koreografin packas upp eller reflekteras på nytt, av samma individ som nedtecknade den i *första rummet* eller av en annan.

Över det avstånd som utgör tiden mellan det *nu* skrivna (det första rum i vilket den här texten nu blir till) och det *nu* lästa (när du som läser den här texten gör din läsning) transporteras möjligheten till ett nytt meningsskapande. Båda tiderna ryms i texten/koreografin.

Jag vill föreslå en teori om åskådarskap som engagemang och omsorg. Kraften hos denna vilja är inte bara en stil utan kanske rent av en nödvändighet för att en teori om åskådarskap som engagemang skall kunna formuleras. En teori som kan tillämpas fritt på vilket som helst exempel som går att få syn på med denna teori, varför jag här inte kan ge vidare exempel på detta åskådande då det uppstår i och med att ett nytt exempel skådas, enastående hos var och en som omsorgsfullt uppmärksammar teorin.

Seendet (teorin) riktar sig alltid mot något (exemplet) vilket som helst, men sättet på vilket seendet riktar sig är avgörande för vad som låter sig skådas.

Till exempel: en händelse

MARIE FAHLIN

Utbildad vid School for New Dance Development i Amsterdam. Sedan 1992 verksam som koreograf och dansare.

Marie Fahlins intresse inom koreografi är undersökandet av hur rörelsen skapas, hur den bearbetas till att bli specifik, och sedan utvecklas till »exakt diffus«. Under de senaste åren har Maries arbete koncentrerats på att utforska och utvidga det koreografiska fältet i relation till andra konstformer. Upplösandet av gränserna mellan konstarterna, där koreografi kan byta position och media och möjliggöra en rörelse i konsten, en tidslig och rumslig förskjutning, skapar nya terrängar. Därigenom blir koreografi ett begrepp i rörelse snarare än manifestation av en form.

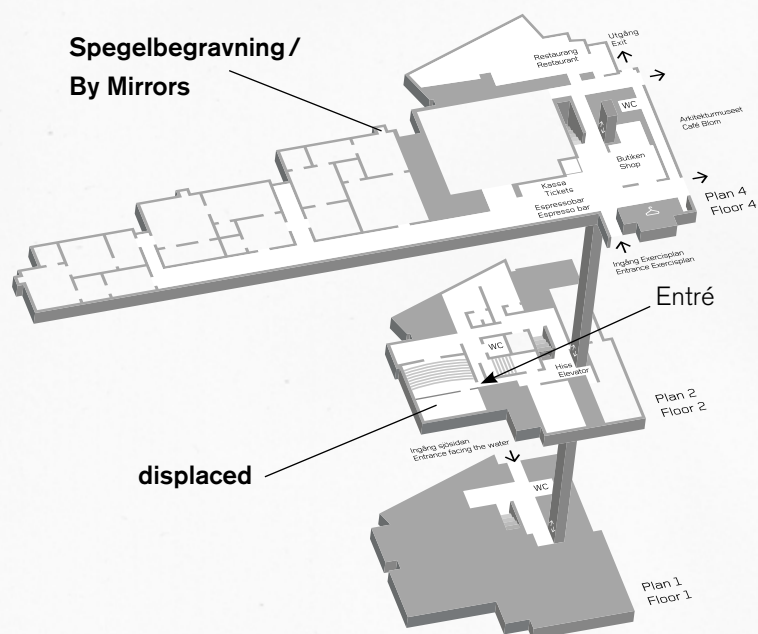
Marie Fahlin har skapat ett fyrtiotal koreografier, såväl solon som större gruppverk, både i Sverige och internationellt. Kommande projekt är bl.a. *sequenza* tillsammans med pianisten Lisa Ullén och *Kindchen* med konstnären Jenny Berntsson. Marie driver också KU-projektet *Unheimliche Verbindungen* på Kungl. Konsthögskolan med konstnären Filippa Arrias.

Educated at School for New Dance Development in Amsterdam. Working as a choreographer and dancer since 1992.

Marie Fahlin's interest in choreography lies in researching how movement is created, how it is processed to become specific, and then developed into »exact diffuse«. During the last years Marie's work has been focused on researching and expanding the choreographic field in relation to other art forms. By dissolving the borders between the art forms, letting choreography shift position and medium and enable a movement within the arts, a displacement of time and space, creates new terrains. Thereby choreography becomes a concept in motion rather than a

manifestation of a form.

Marie Fahlin has created more than 40 choreographies, solos as well as large group pieces, both in Sweden and internationally. Upcoming works includes *sequenza* with pianist Lisa Ullén and *Kindchen* with artist Jenny Berntsson. Marie is also working with the artist Filippa Arrias in the artistic development project *Unheimliche Verbindungen* at The Royal Institute of Art.

displaced

I ett samarbete med den engelske tonsättaren och pianisten Leon Michener undersöker Marie Fahlin metoder för överföring och tolkning inom koreografi, ljud och bild.

Med utgångspunkt i ett antal verk ur Moderna Museets samlingar har ett 40-tal korta koreografier skapats. Dessa disparata rörelsestudier presenteras, den ena efter den andra och bredvid varandra, i en koreografi utan komposition. *displaced* är en samling som är ett verk utan ordning och utveckling, det är en yta som bearbetas till ett rörligt collage vars delar byts ut och omformuleras efterhand. I *displaced* finns inte något tema eller idé som definierar form; material och rörelser har valts utifrån hur de påverkar medvetandet och upplevelsen av

rörelsen och hur den. Vi arbetar med *displaced* föreslår och resonanser.

Koreograf
Kompositör och
Dansare

displaced
välkommen

Tack till ccap
centrum, MDT

Marie Fahlin
musiker Leon Michener
Siri Lepp, Paul Johnson
och Marie Fahlin

pågår i 60 minuter, du är
att komma och gå när du vill

för repetitionslokal, Dans-
MED STÖD AV KONSTNÄRSNÄMNDEN

Spegelbegravning/ By Mirrors

Koreograf / Choreographer Marie Fahlin
Dansare / Dancers Siri Lepp, Anna Suatan
Längd / Duration: 10 min.

displaced

In a co-operation with the English composer and pianist Leon Michener methods for transmission and interpretation within choreography, sound and visual projection are tested.

With a starting point in a number of works from the Moderna Museet collection 40 short choreographies have been created. These disparate movement studies are presented, one after the other and beside each other, in a choreography without composition. *displaced* is a collection, and a work, without order and development. It is a surface that is being created into a moving collage whose components are exchanged and re-formulated along the way. In *displaced* there is defining no theme or idea; material and movement have been selected primarily from their effect on consciousness, the experience of the movement of the movement and how the body moves the movement.

We're working with the beginning, we are there.

displaced proposes a new collection
– of movements and resonances.

Choreographer
Composer and
Dancers Siri Lepp,
displaced is pre-
You are welcome

Thanks to ccap
for rehearsal
studio, Dans-
centrum, MDT

With support of
The Swedish
Arts Grants
Committee

Marie Fahlin
musician Leon Michener
Paul Johnson and Marie Fahlin
presented during 60 minutes
to come and go as you want

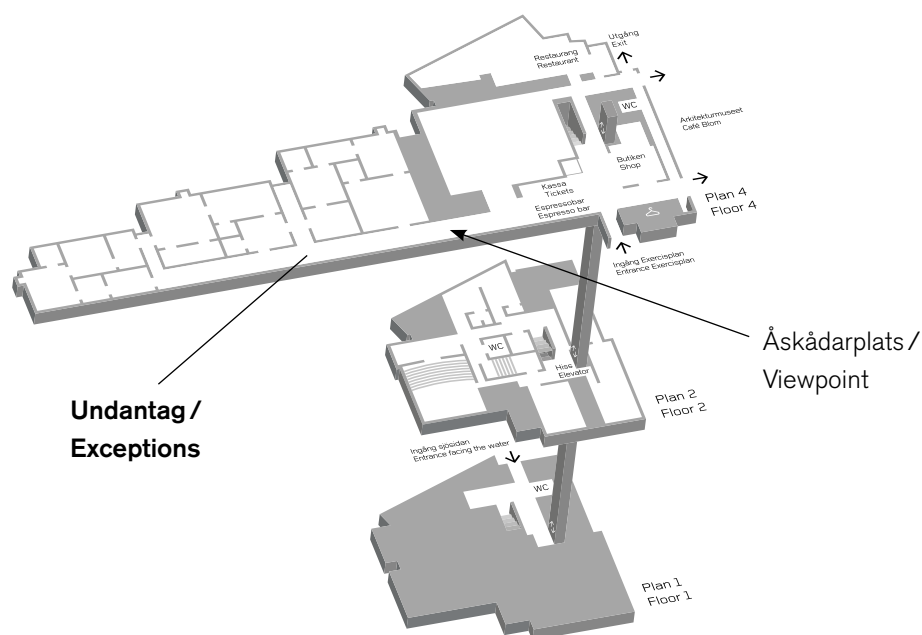
HELENA FRANZÉN

Helena Franzén är dansare/koreograf utbildad vid Balettakademien i Stockholm och Danshögskolans koreografutbildning.

Helena Franzén har en diger meritlista både som dansare och koreograf. Hon har utvecklat ett personligt rörelsespråk laddat med intrikata flöden, explosivitet och poetisk närvaro. Fysiska funktioner, anatomiska strukturer och dynamiska förlopp är återkommande teman i hennes koreografiska arbete. Helena Franzén har koreograferat närmare 70 verk och har flera täta samarbeten med tonsättare och musiker bakom sig. 2010 presenterade hon två helaftonsverk, *I'm Not Looking Back* och *Trigger Point*, som båda fick ett fantastiskt mottagande. Under 2011 är Helena Franzén aktuell med uppdrag för GöteborgsOperan, Skånes Dansteater och Regionteater Väst.

Helena Franzén is a dancer/choreographer educated at Balettakademien and the University of Dance and Circus Stockholm.

Helena Franzén has an extensive résumé both as a dancer and choreographer. Over the years she has choreographed some 70 pieces. She has developed a personal movement vocabulary, charged with intricate, physical challenges and explosiveness. Helena Franzén has been commissioned to create works for the Göteborg Ballet, Skånes Dansteater, Norrdans, DDT Company, Copenhagen and the Royal Opera in Copenhagen. She also teaches technique class, repertoire and composition in Sweden and abroad. 2010 she created two full-evening performances, *I'm Not Looking Back* and *Trigger Point*, both widely acclaimed. In 2011 Helena Franzén will create works for the Göteborg Ballet, Skånes Dansteater and Regionteater Väst.

Undantag

I det nya verket *Undantag* bjuder Helena Franzén in publiken till en lek med perspektiv och att se dans i repris. Koreografin utnyttjar korridorens hela längd på 80 m, vilket skapar ett extremt scendjup. Inledningsvis skönjer man dansarna på avstånd, som en hägring. Under verkets gång rör de sig närmare publiken och framträder som individuella kroppar, för att avsluta tätt inpå. Åskådaren ges möjligheten att skärpa blicken för detaljer och skapa nya tolkningar av koreografin. För dansarna sätts rumsliga spelregler upp, som kan handla om att undvika att se framåt, undvika att dansa med hela sin höjd, undvika att vara i balans. Dessa regler är de »undantag« som gett namn åt koreografin. Koreografen Helena Franzén dansar själv tillsammans med Katarina Eriksson och Moa Westerlund till livemusik av Jukka Rintamäki.

Koreograf Helena Franzén

Dansare Katarina Eriksson, Helena Franzén och Moa Westerlund

Kompositör och musiker Jukka Rintamäki

Musiker Mattias Helldén

Kostymör Audrey Littman

Producent Birgit Lindholm

Längd: 17 minuter

Med stöd av Statens Kulturråd

Exceptions

In her new work *Exceptions* Helena Franzén invites the audience to a play with perspectives and to see dance in replay. The choreography makes use of the whole length of the museum's 80 m corridor, creating an extreme stage depth. Initially, one can discern the dancers in the distance, like a mirage. During the piece they move closer to the audience, appearing as individual bodies, and finishing up close. Viewers get a chance to strain their eyes for detail and create new interpretations of the choreography. Spatial rules are set up for the dancers, such as to avoid looking ahead, to avoid dancing at full height, to avoid being in balance. These rules are the »exceptions« from which the choreography gets its name. Choreographer Helena Franzén herself dances on stage, together with Katarina Eriksson and Moa Westerlund, to live music by Jukka Rintamäki.

Choreographer Helena Franzén

Dancers Katarina Eriksson, Helena Franzén and Moa Westerlund

Composer and musician Jukka Rintamäki

Musician Mattias Helldén

Costume designer Audrey Littman

Producer Birgit Lindholm

Duration: 17 minutes

With support of The Swedish Art Council

ALBIN KARLSSON OCH BJÖRN RENNER

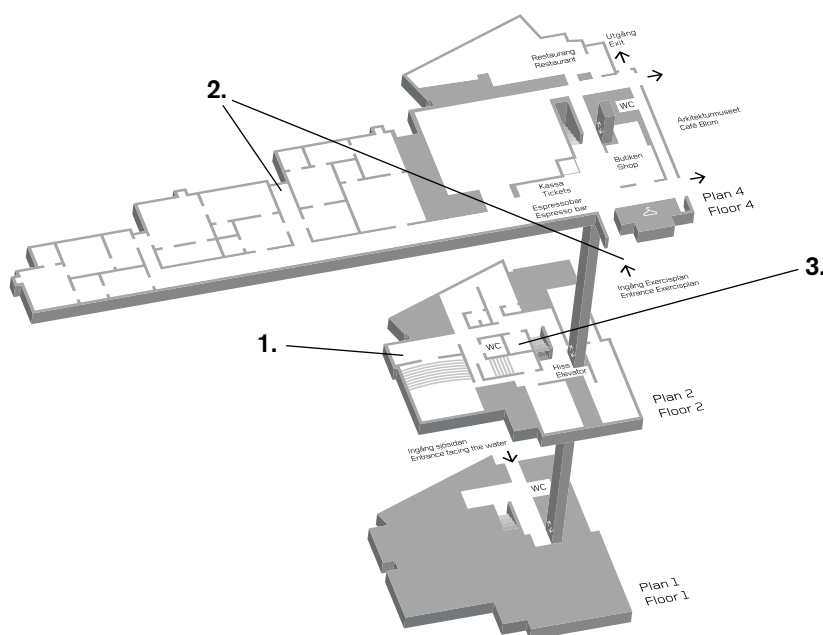
Albin Karlsson är konstnär, utbildad på Konstfack och verksam sedan 2002. Albin Karlsson har de senaste åren genomfört ett antal experimentella konstprojekt på bl.a. Färgfabriken i Stockholm, Umeå Universitet och Eskilstuna Konsthall. Kinetiska objekt, installationer och offentliga uppdrag där tid, växande och förgänglighet har varit centrala inslag.

Björn Renner är regissör och grafisk formgivare, utbildad på Konstfack och verksam sedan 2000. Björn Renner har i sina filmiska arbeten låtit mänskliga sinnestillstånd ta sig fysiska uttryck genom att arbeta med koreografi, klippning och animation. Dansen i sin vidaste bemärkelse har spelat en central roll, oavsett om det handlat om experimentella konstfilmer eller musikvideos som till elektropop-duon »The Knife«.

Albin Karlsson is educated at Konstfack, Stockholm, and is active as an artist since 2002. Albin Karlsson has in recent years performed a number of experimental art projects, among others at Färgfabriken in Stockholm, Umeå University and Eskilstuna Konsthall. Kinetic objects, installations and public commissions in which time, growth and perishability have been essential elements.

Björn Renner is educated at Konstfack, Stockholm, and is active as a director and graphic designer since 2000. Björn Renner has in his cinematic works translated human states of mind into physical expressions by using means of choreography, editing as well as animation. Dance in its widest sense has played a central role, regardless of the movie being an experimental art movie or a music video as for the Swedish electro pop duo »The Knife«.

Fragmented Dance

Fragmented Dance

I ett försök att undersöka rörelser som ligger utanför den mänskliga kroppens möjligheter skapar Albin Karlsson och Björn Renner mekaniska varelser som reagerar på och koreograferas av ljudimpulser. Tanken är att via fysiska experiment skapa rörelser som går utöver det som är mänskligt och samtidigt studera vad som händer när kroppen tar slut och mekaniken tar vid. Att testa mänskliga gränser. Genom att skala av och förvränga kroppens proportioner uppstår nya rörelser och uttryck som kan te sig både främmande och ibland rentav skrämmande. Den mekaniska dansens ryckiga och krälande koreografi ackompanjeras av ett pistolskottsliknande ljud som de pneumatiska lederna ger ifrån sig. På så sätt förstärks upplevelsen av en »frenetisk artificiell balett«.

Kostym Helena Hertov
Latex Andreas Hammar
Casting Johanna Björkqvist
Assistent Oskar Andersson

Duration:
1. 180 min.
2. 15–30 min.
3. 180 min.

Tack till / Thanks to

Yorkshire
Artspace

SVC

Med stöd av / With support of
Stiftelsen framtidens kultur

Fragmented Dance

In an attempt to examine movements that lie beyond the possibilities of the human body, Albin Karlsson and Björn Renner build mechanical creatures that react on and are choreographed by sound impulses. The idea is to create movements via physical experiments that reach further than what is human and by doing so to explore what happens when the human body comes to its end and blends into mechanics. Simply: To test human boundaries. By isolating and distorting sections of the body new movements and expressions are created which can have a uncanny or even frightening effect on the viewer. The jerky and crawly choreography of the mechanical dance is accompanied by a gunshot-like sound generated by the pneumatic limbs inside the body. This enhances the experience of a »frenetic artificial ballet«.

Costume Helena Hertov
Latex Andreas Hammar
Casting Johanna Björkqvist
Assistent Oskar Andersson

Duration:
1. 180 min.
2. 15–30 min.
3. 180 min.

ANNA KOCH

Anna Koch är dansare, koreograf och mångsysslare inom konst samt kurator inom dans, performance, konst, musik och teori. Under åren har hon varit engagerad i koreografiska projekt både nationellt och internationellt. För fem år sedan startade hon Weld som är en arbetsplats för konstnärer, ett rum för residens och en produktionsplattform.

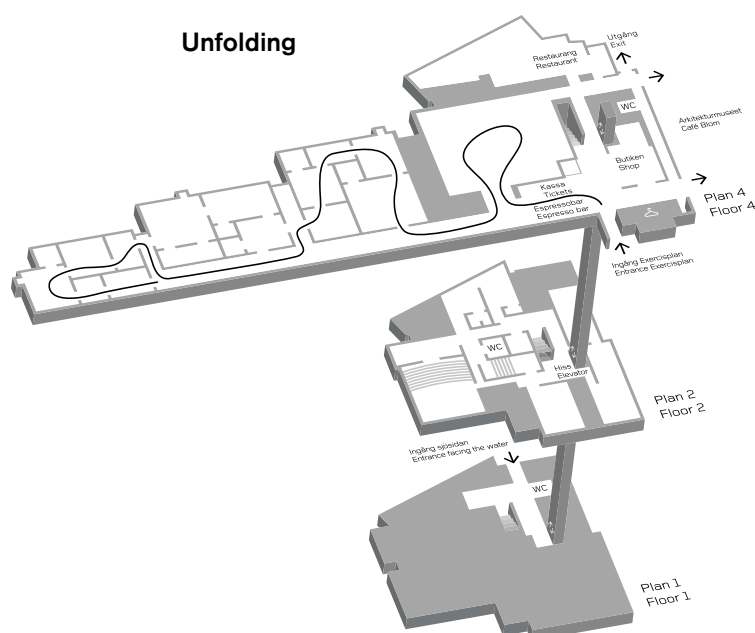
Anna Kochs arbete som konstnär är av ifrågasättande och kritisk natur. Hon rör sig gärna i Lo-Fi format och värjer sig för det monumentala. Hon intresserar sig för konstnärliga förslag under utveckling och att utforska och mejsla fram metoder och tillvägagångssätt.

I sitt experimentella undersökande finns ett starkt intresse för hur konst kommunicerar, vilken idévärld och praktik den manifesterar och aktiverar genom dialog.

Anna Koch is a dancer and choreographer with wide working experience in the arts. She is acting as curator in the fields of dance, art, music and theory. Down the years she has been engaged in numerous choreographic projects, national as well as international. In 2006 she founded Weld — a work site for artists, residential space and production platform.

As an artist, Anna Koch works in a questioning and critical vein. She is interested in Lo-Fi formatting and seeks to avoid the monumental. She takes an interest in artistic proposals still in development and in exploring and chiseling methods and practices.

In her experimental exploring there is a strong interest in how art communicates, how ideas and practices are manifested and activated through dialogue.

B.

Den levande kroppen återaktualiseras just nu i museets kontext. Gamla verk rekonstrueras. Dans och performance ges en allt större plats. Ett tydligt tecken på att man vill levandegöra miljön och skapa ett samspel mellan objekt, kropp och betraktare. 60-talet »re-visited« nu med nya erfarenheter. Man refererar ofta till denna period. Det är många som har velat ta del av vad den erbjöd av happenings, performance och aktioner. Det sitter där i rygggraden som präglad historia och som någonting åtråvärt att fantisera kring.

C.

Eva Löfdahls konst i det första utställningsrummet, var där för att sondera terrängen inför denna festival. Efter att ha lagt märke till hur golvet med dess rutmönster egentligen ser ut och efter att ha lyssnat på en fläkt vid en vägg som alltid låter som dov elektronmusik i alla utställningar, inspireras jag av båda dessa detaljer och själva utställningen. Som koreograf är det dock inte helt lätt att göra något här på museet. Det är tungt av historia.

F.

Brian O'Doherty skrev i *Inside The White Cube* om vad den vita blanka kuben, utställningsrummet, kunde ses som i en fas innan den allt mer problematiserades: »The white cube became art-in-potency, the enclosed space an alchemical medium«. Det vita rummets potential, ett rum öppet för förvandling och möjligheter, ett vackert isolerat rum. (Om vi nu bestämmer oss för att rikta fokus just på denna »alkemiska process« så kommer vi att se något för en kort stund, sedan borta).

E.

En kvinna skrev: »Våldet finns där.« Jag förstår henne. Våldet finns, men inte här, så just därför här (efter att jag frågat besökare av olika åldrar om de kan ge mig ett minne från museet eller en vision om något som de inte tagit del av men som de skulle vilja se).

A.

Det finns en central punkt när man kommer in i entréhallen här på museet. En av de kanske mest energifyllda platserna i denna byggnad. En punkt där man tar beslut efter vilket behov man har av det som erbjuds här inne. Har döpt den till »360° of consumption or bodily cravings«. Här kommer det att börja.

Unfolding gör varse det simultana i historiska lager, faktiva händelser och det omedelbara som uppstår i mötet. *Unfolding* visas på noga utvalda platser i museet, såväl i entréhallen som i samlingsalar, under tre timmar dagligen.

B.

Right now there is a revival of the living body in the museum context. Old work gets reconstructed. Dance and performance are given a place. A clear sign that one wants to bring life to the environment and to create an interaction between objects, body and viewer. 60's »re-visited« now with new experiences. One often refers to this period. We are many who wanted to take part of what was offered of happenings, performances and actions. It is there in the spine, it marked the history, and it is something desirable to phantasize about.

C.

A while ago in my exploration process for this festival I took part of Eva Löfdahl's art in the first exhibition room. After having noticed how the floor with its grid pattern looked like, and after been listening to a fan in one wall that always sounds like dark drone electronic music in all the exhibitions, I let myself get inspired by these details and the exhibition itself. As a choreographer, it is not easy to create something here. It is loaded with history.

F.

Brian O'Doherty wrote in *Inside The White Cube* what the white blank cube, the exhibition space, could be seen as in a phase before it was further problematized: »The white cube became art-in-potency, the enclosed space an alchemical medium«. The white room's potential, a room open to transformation and opportunity, a beautiful and very isolated room.

E.

One woman wrote: »The violence is there.« I agree with her. The violence exists but not here, so therefore here (I have asked visitors of different ages if they can give a memory from the museum or a vision of something they would like or would have liked to see).

A.

There is a key point in the entrance hall of the museum, perhaps one of the most energetic places in this building. A point for decision of what one needs from what is offered here, the body prior to a decision. I've named it »360° of consumption or bodily cravings«. Here is the beginning.

Unfolding attempts to reveal the simultaneous in the meeting of historical layers and fictional occurrences to create factors of immediacy. *Unfolding* is presented on carefully selected spots in the museum, in the entrance hall as well as collection halls, during three hours a day.

Mer från festival:display

– Om vi visionerar fritt, hur skulle koreografins ökade närvaro på konstinstitutioner och museer kunna bidra med nya upplevelser och andra perspektiv? Jag tänker på enskilda verk men också på strukturer, presentationer och program. Tanken är spännande och utmanar idéer runt hur vi tänker om koreografins plats och möjligheter.

– Ett annat önskemuseum?! Den lättare, snabbare och öppnare platsen. Den mer rörliga formen. Byggnaden som en konstnärlig kropp där tillfälliga gränser kan dras och sedan avlägsnas av någon annan för att ersättas med en fråga av en tredje. En påminnelse om det immateriella värdet som konsten har.

– Vad har koreografi för plats i ett konstsammanhang? Att presentera festivalen på en plats och i en kontext som Moderna Museet placerar dans och koreografi i konstfältet, något som har stor betydelse för såväl arbetet med verken, festivalen i sin helhet och i diskussionerna kring festivalen. Det är ett ställningstagande för, och förhållningssätt till, såväl sitt eget konstnärskap som fältet i stort.

– Om och om igen gör man tankekurpan att distingera mellan koreografi och konst, eller så gör man som vi har gjort, kallar det koreografisk konst.

– Om vi tänker att vi inom konstområdet arbetar inom olika tekniker: skulptur, koreografi, text etcetera, så löser vi upp gränser och förminskande strukturer. Det är en grundförutsättning för att fortsätta driva utvecklingen av koreografi mot en mer expanderad terräng.

– Själv tror jag att förändring börjar i och med att vi som konstnärer i koreografi själva definierar vad vi vill, och formulerar det i sammanhang som vi själva skapar. Först då kommer området att utvidgas.

– Incitamentet till att formulera **festival:display** var ju att skapa ett sammanhang för koreografer att presentera verk i som undersöker koreografins förhållande till formatet. Även själva festivalen frångår den vedertagna relationen

More from festival:display

– If we envision independently, how could the increased presence of choreography at art institutions and museums contribute with new experiences and other perspectives? I'm thinking about single works but also structures, presentations and programs. The idea is exciting and challenges how we think about the place and possibilities of choreography.

– The Museum of Our Wishes?! The lighter, faster and more open place. The more variable form. The building as an artistic body with temporary verges that can be made and then removed by someone else, to be replaced again with a question of a third. A reminder about the intangible value of art.

– What is the place for choreography in an art context? Locating the festival in a context as Moderna Museet situates dance and choreography within the field of art. This is of profound significance for the development of the works, the discussions and the festival as an entity. It is an approach and positioning to one's own artistry as well as the festival at large.

– Over and over one distinguishes between choreography and art in a mind flip. Or one could do as we have done and call it choreographic art.

– If we assume that we within the arts field work with different techniques: sculpture, choreography, text and so on, then we will dissolve boundaries and reducing structures. That is an essential condition to enable development of choreography toward a more expanded terrain.

– I think that change starts when we as choreographic artists define our interests ourselves, in a context we create by our own. Only then the field will expand.

– The incitement to formulate **festival:display** was to create a context for choreographers to work within especially through researching choreography in relation to format. Even the festival itself renounces the conven-

mellan verk och struktur och blir till i en process med de medverkande koreograferna.

– Jag tänker mig festivalen som ett filter genom vilket man kan förändra både blick och förhållningssätt till plats och arbete, både för konstnärer och åskådare.

– Hur presenteras nästa festival med tanke på de yttre ramverken och vår konstnärliga vision, och hur ser den visionen ut nästa gång? Ska vi gå vidare eller hitta ett annat perspektiv? Hur föränderlig är **festival:display**? Hur kan den tänjas, vridas och veckas?

– Vi har ju också diskuterat hur festivalen kan arbeta sig bort från idén om platsspecifikt till att snarare specificera en plats i sig, oavsett var den visas.

– Festivalens koncept, undersökande och testande av formatet och hur man förhåller sig till det genom sitt verk, och sin verksamhet, har blivit mer och mer intressant ju närmare festivalens premiär vi kommit.

– Det är ju tydligt att vi, alla koreografer, har angripit det på väldigt olika sätt och att det berör alla delar i processen, från idé till ett presenterat material.

– Jag tycker också att det är intressant att titta på det från perspektiven den egna utvecklingen/invecklingen respektive fältets utveckling/inveckling.

– Själv upplever jag att jag har rört mig bort från mitt område, bort från det jag vet. Formatet har för mig blivit en fråga som handlar om rörelsens fält, hur identifierar man den, var befinner den sig? Hur kan man hålla kvar den samtidigt som den försvinner?

– Jag har tagit tillfället i akt att arbeta med och föreslå sådant som annars inte känns möjligt, både rumsligt, kontextuellt och idémässigt.

– Just testandet, experimentet om man så vill, den oavslutade formen, den försvårade situationen man ställer upp för sig själv, upplever jag som oerhört stimulerande. Och det har till viss del att göra med sammanhanget. Konstigt nog så känns det väldigt befriande och tillåtande att osäkra sitt konstnärskap i den här miljön, lite förvånande kanske?!

– Ja, och samtidigt väldigt »träffsäkert«. Jag tror att det är konstellationen **festival:display** och Moderna Museet som har möjliggjort det.

– Det ska bli spännande att se vilka nya konstnärliga avvikelser och insatser som kommer att bli en del av och formulera nästa **festival:display**!

tional relationship between the works and the structure and turns into a process in relation to the participating choreographers.

– I imagine the festival as a filter through which you could alter your approach and view of space and work for both artists and spectators.

– How will we present the next festival considering the external frames and our artistic vision, and what is the vision next time? Shall we continue in the same direction or choose another perspective? How changeable is **festival:display**? How can it be stretched, twisted and pleated?

– We have also discussed how the festival could specify a place in itself and move away from the idea of site specific work, irrespective of where it takes place.

– The concept of the festival, investigation and tryouts of format in relation to the works, has become increasingly interesting as we are closing up on premiere.

– It's obvious that we, the participating choreographers, have approached this in various ways and that it involves all parts of the process, from idea to the presented material.

– I find it interesting to watch it also from the perspectives and correlation of the individual and the field's process to evolve/involve.

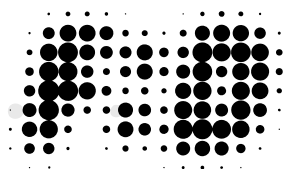
– My experience is that I have moved away from what is known to me. The format has become a question about the field of movements. How to identify it? Where is it situated? How can you keep something as it simultaneously disappears?

– I have used this opportunity to work with and propose things that usually doesn't feel possible. Both spatially, contextually and conceptually.

– I experience the try outs, unfinished form, problematized situation and experiment if you'd like, as tremendously stimulating. Partly that has to do with the context. Strangely enough it feels very liberating and allowing to unleash your artistry in this environment, a bit surprising maybe?!

– Yes, and in the same time very »right on spot«. I think it's the constellation **festival:display** and Moderna Museet that has made this possible.

– It will be exciting to see what new artistic deviations and inputs will be part of and formulate the next **festival:display**!

www.festivaldisplay.com

Tryckt på papper godkänt för miljöcertifieringarna FSC och PEFC och som uppfyller kriterierna för Svanen.